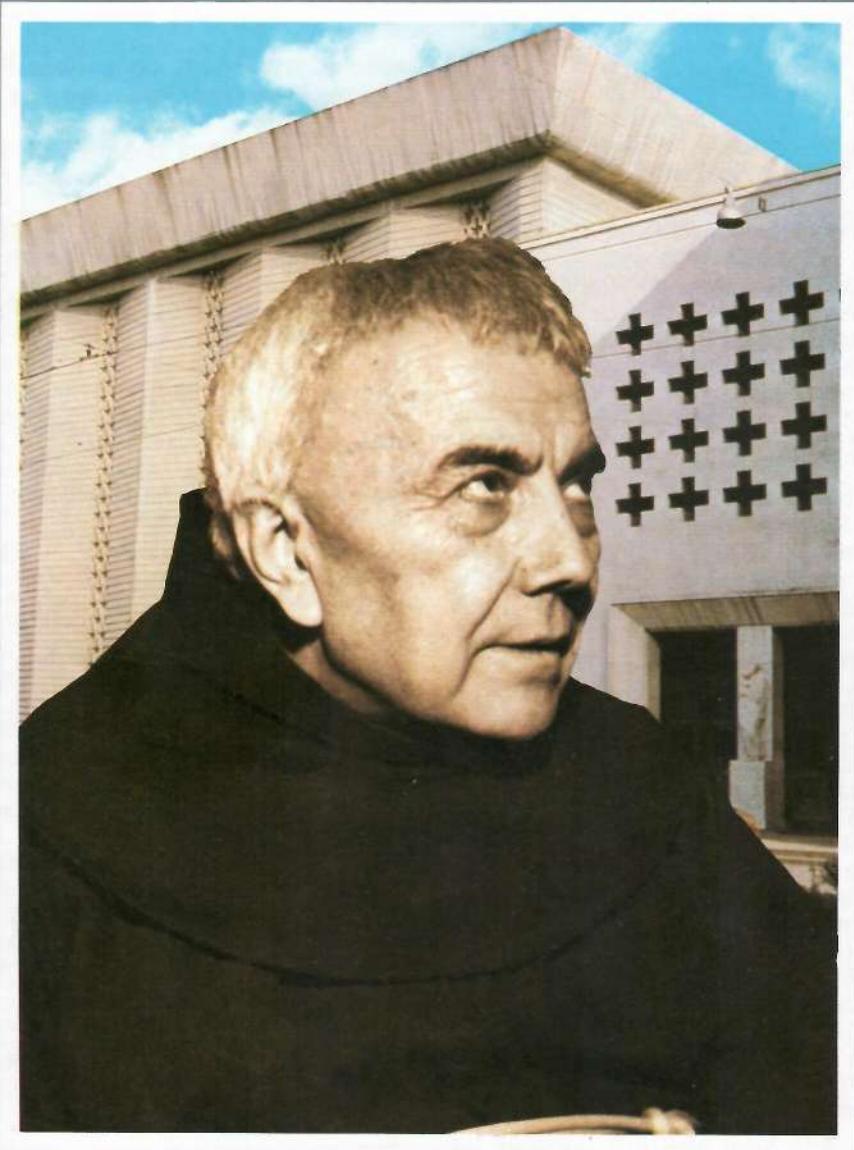

GLASILO VICEPOSTULATURE SLUGE BOŽJEG O. ANTE ANTIĆA

Dobri otac

*Sluga
Božji* Antić

GODINA XXII (1992)

BROJ 2 (82)

ANTIĆEVA PISMA

PISMO II/24 (Zagreb, 7. VII. 64)

(TAJNA BOŽJE PROVIDNOSTI U NAŠIM TEŠKOĆAMA)

Vi se tužite na svoj život kako je (poljudski govoreći) vrlo tužan... kako ste klonuli... Ja sam s pomoću Božjom razumio Vaše osjećaje, Vaše stanje, Vaš sadašnji duševni doživljaj. Što da Vam rečem? „In te, Domovine, speravi... U Tebe se, Gospodine, uždam, ne daj da se postidim dovjeka“. Odgovor na sve Vaše potrebe može Vam dati samo, samo Gospodin.

U Gospodinu Vas molim, ne čudite se svome duhovnom putu ni vodstvu. Na svemu zahvaljujte Gospodinu i sve stavite u Njegovo Presveto Srce, u Njegove svete Rane, u Presveti Oltarski Sakramenat.

Nemojte se čuditi ako sve zataji upravo u potrebnim momentima, u teškim situacijama. To je velika tajna Providnosti koja sve uređuje tajnim sudovima, ali će naplatiti što smo pretrpjeli iz ljubavi, za ljubav, u ljubavi. U nebu ćete vidjeti da niste pravo sudili pokrete Božje milosti i ljubavi u Vašem životu. Pred Gospodinom Vam mogu reći da sam Vam želio pomoći, pomagati, s Vama nositi Vaše teške križeve, biti Vam uvijek kod Gospodina najvjerniji suradnik Vaše svetosti, ali ovdje su takvi sudovi Božji, takve tajne Duha Svetoga, da nam drugo ne preostaje nego moliti, poniziti se, kajati se i vruće prositи Gospodinu da nas On sam učini dostojnim suradnicima u najvećem djelu posvećenja duša. Bog dijeli svoje milosti, svoje darove kome hoće, kako hoće, koliko hoće i po kome hoće. Za nas je najveća milost da smo pred Njim i da nas ljubi i drži svojom milošću i daje nam da ga možemo proziti, klanjati Mu se, zahvaljivati Mu i ljubiti Ga.

Želim, a to Vam nalažem: odbacite od sebe sve te misli, osjećaje i bojazni. Naj-

veća je stvarnost na svijetu Presveti Oltarski Sakramenat, Bog s nama! "Evo ja sam s Vama do konca svijeta." Sve prolazi, svega nestaje, ali Bog je s nama realan. Za to svjedoči Njegova riječ, Njegov autoritet.

Budite andeo tješitelj presvete Euharistije, andeo koji služi Presvetu Euharistiju, andeo koji prati Presvetu Euharistiju. Klanjajte se Isusu u Presvetoj Euharistiji, zahvaljujte mu, služite Mu, ljubite Ga, nadoknađujte Mu za uvrede, zadovojavajte Mu za sav zaborav, za nepriznanje, za nepoštovanje, za nezahvalnosti, za prezir i ignoriranje. Tu će Vam Isus otkriti svoju ljubav, svoju milinu i svojom utjehom će utješiti što nadilazi sve riječi i sve osjećaje.

Vaše sadašnje stanje jest jedna duševna kušnja, jedna nova faza za Vaš duhovni napredak. Ne puštajte se malodušnosti, nekom nepouzdanju. Sjetite se Isusa u vrtu Getsemani, na križu za vrijeme muke. Ispraznjite se od svake ljudske privrženosti, naklonosti, od ljudskih utjeha i računa. Sve predajte Isusu u Presvetoj Euharistiji i Vi kao Njegov andeo uđite u Njegove misli, sudove, osjećaje i imajte iste riječi, osjećaje kao i Isus, što spominje sv. Pavao.

Ako hoćete, molim Vas, zapišite sve ono što Vas još muči i dodite jedan dan Majci Božjoj Lurdskoj, da kod Nje nadete Isusa i u Njemu sve što Vam treba.

Blagoslivlje Vas, moli se za Vas duhovni otac

Fran Antek

DOBRI OTAC ANTIĆ

Glasilo Vicepostulature
sluge Božjega
o. Ante Antića

God. 22 (1992) Broj 2 (82)

Za sve što se u ovom Glasilu navodi ili nazivlje "čudo", "svetost", "svetac" i slično, to u duhu crkvenih propisa, treba uzeti i razumjeti u našem običnom ljudskom načinu izražavanja. Osveću ovom izreći će konačni sud sv. Crkva.

SADRŽAJ

Tajna Božje providnosti u našim teškoćama	
Do konačnog oslobođenja	1
Proslavljen „Antićevo '92“	2
Pozdrav uskrsnom Kristu	3
Dobrota	3
Da li je fra Ante Antić bio mistik?	4
O. Antić znak obnove Provincije i naroda	8
Propovijed – Mons. Juraj Jezerinac	9
Ne kloniti duhom	12
Što se traži u ratnim i poratnim strahotama?	12
Propovijed – Dr. o. fra Pavao Zmire	13
I u Lurdru i kod groba dobrog Antića	
„Stop the war in Croatia“	15
Preblago lice o. Ante i u Münchenu	16
Kako brzo prolazi čast ovoga svijeta	17
U Ludwigshaffenu glas o svetosti oca Antića	18
Sluga Božji u najmanjoj misiji u Rüsselsheimu i Kelsterbachu	20
O. Antić i sv. ispunjava u Mainzu	21
Zahvalna sv. misa za ozdravljenje	22
Sv. Franjo i o. Antić na duhovnim vježbama	23
„On je za mene bio prorok Božji“	24
Iz vaših pisama	26
časnom služi Božjem o. Anti Antiću	27
Uslišanja – zahvalnice – preporuke	28
O. fra Pijo Fržop	31

Osnivač i izdavač: Franjevački samostan, Vrbanječeva 35, 41000 ZAGREB. Ureduje i odgovara: o. Vladimir Ante Tadić. Adresa uredništva: Vicepostulatura, Vrbanječeva 35, 41000 ZAGREB, tel. (041) 446-906. Administrator: s. M. Asumpta Strukar. Tehnički urednik: Marijan Osman. Godišnja pretplata: 300HRD. Pojedinačni broj: 75HRD. Za inozemstvo: 3 DEM ili 1.50 USD. Poštarsina plaćena u gotovom. Izlazi 4 puta godišnje dozvolom crkvenih i redovničkih poglavara. Nadležnim republičkim rješenjem glasilo je oslobođeno plaćanja poreza na promet. Tisk: KRATIS, Zagreb.

UREDNIKOVA RIJEČ

DO KONAČNOG OSLOBOĐENJA

Dok se ovaj proljetno-ljetni broj našega Glasila već tiska da nam u rukama bude kao svibanjska priroda u cvatu za bogate plobove ljeta i jeseni našega života, da živimo ljudskijim i kršćanskijim životom kao slobodna djeca Božja, dotle još mira nema. Dapače, krvoljni i sotonski rat se povećava; milijun prognanika iz Hrvatske i Herceg-Bosne ostaje bez vjere i nade u bolju sutra, a k tome se želi proširiti zbluda: „Rat je konačno završen!“

Dakako, isti je onaj koji nevine ljudi i narode ubija, kao i onaj koji zablude i neistine širi, obojica se mogu usporediti s ludim i pijanim vozačem automobila koji dodaje puni gas u pravcu neizbjegne provalje ili oštре i sure usjekline gdje ga čeka neizbjegna smrtna katastrofa.

No, u ovom ratnom požaru protiv Božje ljubavi i života vlastitog nam naroda, kad neprestano vapijemo za mirom, slobodom i pravdom, čega više nema, spoznajmo istinu svoga božanskog Učitelja i uskrslog Pobjednika nad smrću, grijehom i paklom: „Tko se mača laća, od mača i gine“.

Do užasnog i monstruoznog rata doveli su nas oni koji su nas u suludom, bezbožnom životu vodili, koji su svaki naravni zakon Božji i zakon ljubavi prezirali i za rat se naoružavali, a u zabludama i neistinama su nas učili da će nam nabeski raj zamijeniti sa zemaljskim. I u to su mnogi vjerovali, pa nam evo proizvoda čiste bezbožne i sotonske mržnje – nečuvenog rata u povijesti svijeta.

Neka nam ovaj broj Glasila pomogne da upoznamo po navedenim člancima i riječima našeg sluge Božjega oca Antića da nam je svima potrebno još mnogo moliti i pokornu činiti, jer „uspješnije je – kako je znao apostol reći – i najteže progostvo trpeti, ako je to volja Božja, čineći dobro, nego čineći зло“. To će nas dovesti do plodova mira, slobode i blagostanja u cijeloj Hrvatskoj, kojoj dolazi potpuno oslobođenje.

Urednik

PROSLAVLJENO "ANTIĆEVO '92"

Ovogodišnje Antićevo, iako je palo na sam početak sv. korizme, na Čistu srijedu (Pepelnici), kod mnogih štovatelja se ne može tako lako zaboraviti. Naime, priredena je veoma uspjela trodnevница, kao i prošlih godina, i komemoracija dana blažene smrti. Sva četiri dana vjernici su ispunjali crkvu Majke Božje Lurdske, a sve veći broj bijaše onih koji su se okupljali u molitvi oko groba dobrog oca Antića, dok su mnogi tih dana zalazili i u njegovu sobu da s molitvom obnove svoje uspomene na sv. isповijedi kao i na duhovne razgovore sa Slugom Božnjim.

Od 1. do 4. ožujka u svako vrijeme dana, bez obzira na to slavila li se u sjetištu ili ne sv. misa, bijaše Antićevih štovatelja pokraj njegova groba, a taj se broj vidno povećava. Svetište Majke Božje Lurdske poprima, iako ne brzo ali – moglo bi se reći – svakidašnji izgled sve većeg štovanja Sluge Božjega što pridonosi bržem i sve skorijem danu njegove beatifikacije i kanonizacije. Mnogi se u molitvama ocu Antiću mole za svoje duhovne, tjelesne, obiteljske potrebe, još veći je broj onih štovatelja koji se preporučuju za mir, slobodu i završetak rata, koji kobno uništava hrvatske krajeve u kriznim područjima kao i u Hercegovini.

U svečanoj trodnenvinci predvodili su misno slavlje: pomoćni biskup zagrebački mons. Juraj Jezerinac koji je (1. III), ugodno iznenaden divnim ozračjem mnoštva vjernika, održao snažnu i uvjerenjivu propovijed o svetom životu Sluge Božjega (v. u ovom broju Glasila), a crkveni zbor pod ravnjanjem maestra Kristijana Petrovića i prof. mo. fra Krešimira Samardžića pjevao je, kako se može poželjeti kod takvog slavlja na čast duhovnom vođi o. Antiću, čiji se glas o svetosti posebno štuje nakon 27. obljetnice njegove svete smrti. Drugi dan trodnevlja sa sv. misom (2. III) u izrečenoj propovijedi fra Vlado je kao vicepostulator i organizator naglasio kako Crkva proglašava blaženima i svetima one koji su živjeli život evanđeoskog savršenstva i kada se Božji narod dokaze svojim štovanjem svog kandidata na čast oltara. Taj dan trodnevnicе, koji je svetište is-

Zajedno u sv. koncelebraciji: prvi dan trodnevnice za „Antićevo '92“ predvodio je zagrebački pomoćni biskup mons. Juraj Jezerinac koji je izrekao i nadahnutu propovijed

punio brojnim štovateljima Sluge Božjega, posebno bijaše najugodnije iznenaden divnim ozračjem pjevanja č.s. Cecilije koju je za orguljama pratila prof. č.s. Imakulata Malinka, a na flauti gđa Tinka Muradori, a sve su izvanredne štovateljice Sluge Božjega.

Treći dan trodnevlja pozivao je čisti glas o. fra Josipa Zrnčića, župnika svetišta, sve nazočne vjernike da u duhovnoj obnovi hrvatskog naroda, koja će početi u Hrvatskoj nakon ratnog stradanja, bude kod obnove posebno prihvaćen duhovni i karitativni lik dobrog oca fra Ante Antića koji je sam vlastitim životom, nakon drugoga svjetskog rata, tješio, pomagao, spašavao i liječio mnoge rane i boli siromašnih, gladnih i nesretnih, kao i posebno najveći broj onih koji su od njega tražili put života i spasa u sv. vjeri. Fra Josip je pozvao sve štovatelje da Bogu zahvaljuju za velike darove Sluge Božjega koje je primio po Duhu Svetom i puninom ih života živio iz ljubavi prema čovjeku, a posebno za novo vrijeme, vrijeme nakon rata, kada je Antićeva osoba u duhovnoj obnovi Hrvatske postala putokaz u potpunoj ljubavi i žrtvi za slobodu i mir mnogih duša i obitelji koje bijahu komunizmom i ratom duhovno ponižene i unesrećene, posebno po bezbožnom i boljevičkom ateizmu.

Dan same 27. obljetnice svete smrti, makar je pao na Čistu srijedu (Pepelnici), koncelebraciju su, uz o. provincijala dra. fra Pavla Žmiru, zajednički slavili mnoga braća iz samostana i prisjeli svećenici sa strane. Pjevanje je bilo, kao i na prvi dan trodnevlja, ali dostojno početka korizmene pokore i pepeljenja glava kao i pravog poziva na obraćenje Bogu po uzornom primjeru dobrog oca Ante Antića, a što je snažno odjekivao glas izvanrednog Antićeva štovatelja pjevača Matiše Rajčića. Crkva je bila preputna vjernika koje je kod pepeljenja snimala i emitirala Hrvatska TV emisija.

O. provincial dr. fra Pavao Žmire, go-to potresen ratnim stradanjima domovine i hrvatskog naroda, u propovijedi je ipak snažno proživiljavao da i u njemu živi Antićev zov, jer smo svi, kako o. Žmire naglasi, potrebni Antićeva primjera i zagovora u duhovnoj obnovi hrvatskog naroda. S nama treba kod te obnove zaživjeti Antićeva ljubav i dobrota, uzorni život čovjeka, Hrvata – kršćanina, po iskrenom čovjekoljublju prema svakom napačenom čovjeku koji je potreban bilo kakve ljudske i kršćanske pomoći.

Uz sve navedeno, kod mnoštva štovatelja, makar potišteni i zabrinuti ratnim strahotama, moglo se je zapaziti i zadovoljstvo što je Sluga Božji sve privlačniji i

moćniji po brojnim milostima koje vjernici i njegovi štovatelji po njemu i njegovu zagovoru obilno primaju. Ćule su se nakon svečanosti mnoge riječi iz raznih srdaca: Bilo je divno trodnevlje i sam dan 27. komemoracije Antićeva prijelaza u nebesku domovinu, a na grob Sluge Božjega svakom se štovatelju uvijek i bez svečanih proslava isplati doći i uteći se njegovu zagovoru u iskrenoj skromnosti duše molitvom žive vjere.

I ja bijah ispunjen istim duhovnim raspoloženjem, ali moram priznati i osobnom zabrinutošću. Pitao sam se tih dana Antićeva '92: Zar je moguće da još bjesomučni i sotonski rat traje protiv hrvatskog naroda? Zar je moguće da se tisuće hrvatskih gradova i sela još ruše i pale, a narod iseljuje sa svojih hrvatskih ognjišta? Toliko mladih branitelja domovine još gine, a zov na molitvu za mir i spas naroda i domovine kao da mnogi još ne čujemo, a taj zov izišao je iz zabrinutog srca Sluge Božjega, kad nam svima kaza: „Sadašnja teška vremena nameću nam jaču obavezu da žarče molimo... Treba puno moliti, puno se žrtvovati i pokoru činiti.“

U duhovnom ozračju Antićev zov mnogima postaje stvarnost koja se u vjeri živi.

Jedan sudionik

POZDRAV USKRSLOM KRISTU – Uskrs 1992 –

Gogolji pročišćen vratak smirene krvi moje
a vapaj srca romoni iz svježih krvavih rana:
Uskrsla Ljubavi moja, pozdrav Ti upravljam žarki,
Božanski Patniče, hosana, hosana, hosana!

Pucajte teški okovi, lanci slobodnog duha,
na prozor k meni bistra svitanja rana.
Požurite stari drugari sreće, k meni se hitro
da kliknemo gromko: Kriste, hosana!

Hosana, hosana! – pijev je novog srca
u kom je tuga beznadna tvrdo zaorana.
Na žrtvenik nade svijamo vijenac žrtve;
Nevino, sveto Janje, hosana, hosana!

Pobjedniče vječni, Hrvatska Te moli:
skini je s Križa, sva je razapeta!
Podari joj uskrs proljetnog svanuća
da Slobodom, Mirom novi Život cvjeta!

Mirko Validžić

Dobrota

Mati prinese dlan i sol
S oka brige znoj nebeski
Na sukno i nedonoščad
Kao pjena nad prkosnim morem
Planu
U svjetlost nad krovom
Sirotinjske od ivezirja kuće

Anita Pavić

Dr. Rudolf Brajčić DI

DA LI JE O. FRA ANTE ANTIĆ BIO MISTIK!

Dr. Rudolf Brajčić, bogat teološkim vrlinama kao i znanjem, pokušao je u svom izvanrednom predavanju predočiti put Sluge Božjega do sedmog stana mistike. Žalimo što cijenjeni profesor nije bio u mogućnosti dohvatiti i drugi arhivski rukopis koji dokumentiraju svjedoči o vrhuncima Antićeve mistike, a rukopis o. Antića otkriven je posljednjih dana u arhivu Vicepostulature

Jednom mi je u privatnom razgovoru o. Domenico Mandrone, poznati talijanski literarni kritik i pisac svetačkih života, kazao da je po njegovu mišljenju svaki proglašeni svetac u većoj ili manjoj mjeri, na ovaj ili onaj način, mistik. Sjetio sam se toga kad sam započeo rad o mitičnom životu, o intimnoj povezanosti s Bogom po mjeri nedohvatnoj okvirima zakona i propisa, o. fra Ante Antića. Budući da je o njemu otvoren dijecezanski proces za beatifikaciju, i to s velikim izgledima u sretan ishod toga pothvata, a s druge strane jer je svaki blaženik nekako mistik, a priori mi se nametala misao da idući stopama pisane ostavštine o. fra Ante Antića i tragom svjedoka o njegovu svetačkom životu moramo otkriti i zlatne žile fra Antina mističnog života. Koliko je to bilo opravdano, želi pokazati ovaj prikaz. U njemu pokušavamo dokazati da je o. fra Ante živio u svom životu mističnim životom. Dokaze izvodimo:

1. na temelju fra Antina zanimanja za mističan život
2. na temelju načina kojim je vodio duše
3. na temelju izjava svjedoka
4. na temelju dviju potvrđnih datosti
5. na temelju njegova vlastitog svjedočanstva (za posljednje dvije godine života).

No, najprije dvije napomene:

1. Prije nego što počnemo govoriti o fra Antinu mističnom životu, bit će dobro dati nekoliko informacija o tome što mislimo pod mističnim životom. Učinit ćemo to pod tri vidika: pod vidikom mističnog života kao kontemplacije, pod vidikom toga života kao uživanja i pod vidikom istoga života kao okusa.

Prema misticima, kontemplacija se sastoji više u sjedinjenju nego znanju. Ipak, iako se u kontemplaciji ništa ne vidi, ne motri, u njoj se dohvaća Božja prisutnost, koja se kuša iskustveno doživljavana. Zato je bolje govoriti o iskustvu nego o motrenju. To se iskustvo ničim ne da usporediti, o čemu redovito imamo iskustvo. Pritom se ne radi o nekoj osjetnoj emociji, o osjećaju nižega reda, nego o nečem najuzvišenijem i najdubljem što posjeduje naša razumna narav. Sveti Terezija Avilska, opisujući psihološki vid kontemplacije s posebnim naglaskom na pasivnost mističnog iskustva, kontemplaciju definira neuvjetovanom milošću do koje duša ne može doprijeti svojim vlastitim snagama, premda se na nju može pripraviti, a ta se zahvaćenost s Bogom doživljava i u svijesti očituje kao pokret koji nastaje i širi se u „centru duše”, gdje Bog u njoj stoluje na substancialan način.

Što se tiče uživanja Boga u mističnom životu, treba reći da je izraz „uživanje“ (*fructio*) dominantan pojam u augustinskoj etici i duhovnosti i da je ono jedna od većih tema augustinske misli, kako opsegom tako i solidnošću obradbe. Kao što ovca ide za zelenom granom i dijete za orasima, tako ide duša za Bogom, nalazeći u traženju i spoznaji Boga radosti i užitak. Uživanje božanskog postaje glavnim tonom njezina života. No to nije čisto pasivno uživanja. Tauler govori o „aktivnom i pasivnom vihor ljudavi“ na dnu mistikove duše, a Ruusbroec o „ulaženju u blaženi pokoj uživanja i o izlaženju u dobra djela u isti mah“. U biti se taj užitak prema Gersonu sastoji „u poljupcu Božjih usta“, pri čemu se poziva na Pjesmu nad pjesmama (1,1).

Dok kontemplacija izražava mistični život više pod vidom spoznaje, a uživanje pod vidom ljubavi, dotle ga „okus“ izražava više pod vidom jednog i drugog ako se okus odnosi na milinu Božju, koja se mistiku daje kao da bi Bog bio pred njim prisutan. Božanska milina stupa u simbiozu sa subjektom mističnog života. Od svih osjeta okus je najsudjektivniji, ali je i na najrealniji način povezan sa svojim predmetom. Okusom, dakako duhovnim, mistik kao da kuša Boga, gustira ga. Doživljaj „okusa Boga“ je najmanje moguće konceptualno izraziti. Ne uvodi u spoznaju Boga, ali je sposoban proizvesti užitak, najoriginalniji i navisceralniji. U doživljaju „okusa Boga“ mistik ima osjećaj da je s Bogom vitalno sjedinjen. Tako se kaže. Može biti da je bolje reći: Po okusu božanskog mistik postaje svjestan Božje imanencije u sebi.

Ova razjašnjenja o mističnom životu dana su samo zato da se prisjetimo da je mistični život kvalitetno drukčiji život nego što je pobožan kršćanski život i da je baš to kvalitetno drukčije prisutno u životu oca fra Ante. Mi, naime, mislimo da je o. fra Ante tijekom svojega života imao ulivenu kontemplaciju i da je uživao i gustirao Boga u višim stupnjevima.

2. O. fra Ante Antić nije nam ostavio opisa mističnog života kao što su to učinili sv. Ivan od Križa, sv. Terezija Avilska, Tauler, Suzo, Ruusbroec i drugi. Ne možemo, dakle, iznositi vatrene opise njegova života u mističnom sjedinjenju s Bogom, jer ih ne posjedujemo. Sve što možemo učiniti jest to da iznesemo dokaze kako je on tim životom živio i da kroz njegova pisma pokušamo na indirektni način naslutiti onaj mistični žar koji je u sebi nosio još davno prije kraja svoga života. U tu bi svrhu bilo poželjno ispitati cijelokupnu pismenu baštinu o. fra Ante. Mi se ovdje za ono što ćemo reći oslanjamo na 4 sveščića njegovih pisama obuhvaćena i izdana pod zajedničkim naslovom „Pisma svećeniku“ i na prikaz njegova života od fra Nikole Gabrića, učenika i štovatelja oca fra Ante, pod naslovom „*Moj magister*“.

1. Fra Antin interes za mističan život

Po vlastitom priznanju, koje je iskazao duhovnom vođi o. Ladislavu Markoviću, o. fra Ante se dvije godine prije svoje smrti nalazi duboko u predjelima mističnog života, u V. stanu i pred ulazom u VI. i VII. stan, prema mističnoj geografiji sv. Terezije Avilske. Mi ćemo o tome još govoriti, ali bismo prije htjeli pokazati da je o. fra Ante već davno prije živio životom mistika, da bi se potkraj života vinuo njezinim vrhuncima. To ćemo najprije pokazati na temelju fra Antina interesa za mistični život.

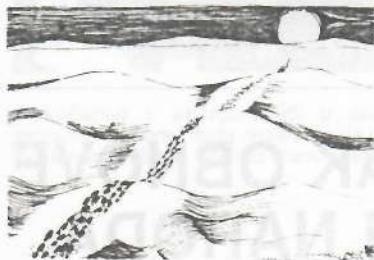
1. Nema sumnje da su prve dvije trećine 20. stoljeća obilježene racionalizmom i racionalnošću koja pronalazi i propisuje zakone držanja i djelovanju. Samo ono što je prožeto racionalnošću dobiva legitimaciju za život. Srce, obdareno intuicijom, životnom neposrednošću, bogatstvom životnih slijanova, ostaje neistraženo područje, neiskorišten teren za čovjekove životne velerzgrade. Sv. Mala Terezija iz Lisieuxa početkom stoljeća kao sitni leptir probudit će u mnogim dušama snene čaške mističnih dubina. No, o pokretu za iskustvo Boga i njegovih misterija ni od kud se nisu mogli još nazrijevati počeci. I o. fra Ante živi u vrijeme naglašenog juridizma i legalizma, i s obzirom na gledanje na Crkvu i s obzirom na život u njoj. Rijetki su duhovnici po crkvenim odgojnim zavodima i ustanovama koji u to doba ozbiljno nastoje i sebe i druge uvesti u pustolovinu koja se sva odvija u nepredvidivosti, u igri, u čudesnoj

interakciji između Boga i čovjeka, između Božjega misterija i čovjekovih skrovitih dubina, u kojima se taj misterij ugnijezdio. Jedan od takvih bio je o. fra Ante.

Istina je, kao magistar franjevačkih klerika vodio je svoje duhovne sinove, duduše, dobro utrtim asketskim stazama, pa se prividno čini da pred očima nema za cilj mistični život. Fra Nikoli Gabriću piše u završnom pismu: „Dragi sinko! Teži, trudi se da budeš svet svećenik. Kako ćeš do tog uzvišenog stupnja doći? Evo kako: vježbanjem solidnih kreposti,... velikodušnošću,... biti euharistijska duša i iskreno pobožna Mariji... a sve se mora temeljiti na vršenju sv. volje Božje, naših sv. Pravila i dnevnih dužnosti, na kreposti vjere, ufanja, ljubavi i na pravoj poniznosti. Eto, to je ono klasično, rekli bismo kanonsko, što prema o. fra Anti mora na životnoj paleti nositi onaj koji želi svoj život svetački islikati. To je klasičan nacrt za postizavanje svetosti, vade mecum svih dobro asketski raspoloženih ljudi. Dodajmo još i to da o. fra Ante glavninu svoga života živi u pretkoncilsko doba, u kojem se svećenik i laik kao kandidati za svetost u prvom redu promatraju pod kulnim vidom. „Svećenik je (u to doba), piše Tomislav Sagi-Bunić, službenik kulta, bogoslužnik, stručnjak, posebno osposobljen i investiran za izvršitelja obreda, žrtve i sakramenata.“ Za svjetovnog se vjernika moglo slično reći samo u pasivnom smislu. Kriterij svetosti kao da se svodio na molitvu i primanje sakramenata. Vladala je neka dihitomija između molitve i rada, postizavanja svetosti i ulaganja sila u zemaljski napredak. Ta se dihitomija donekle osjeća i u napucima za duhovni život i kod o. fra Ante, no nikada tako da bi molitvu odvajao od rada ili rad od molitve, iako je naglasak stavljao na molitveni život. U duhu svoga vremena rjeđe ističe ekvilibr i harmoniju između molitve i djela, iako mu je do njih veoma stalo. Jednom riječju, o. fra Ante u odgoju svojih klerika slijedi dobro poznate zacrtane puteve na običajan način svoga vremena.

Međutim bismo se varali kad bismo mislili da on svetost stavlja u solidne kreposti, u izvanjsko vršenje Pravila i dnevnih dužnosti ili da bi to bila svetost u završnici. Svetost za o. fra Antu ide dalje od Kantovih imperativnih usmjerivanja i od kreposti sa snimaka stoičkih laboratorija. Za nj je svetost, njezin završni stadij i posljednji sjaj, „sjedinjenje s Bogom“ u zajedničkom životu ljubavi. Za tim idu njegovi naporci kada ulaže sve sile da njegovi vođenici iz sebe izgrade čovjeka po mjeri evangelja i kad druge zavodi i nagovara da teže za tim istim. Fra Nikoli Gabriću piše: „Isus hoće da u Tebi osijeva Isus sam.“ Očito misli na kreposti koje su resile Isusa. A onda nastavlja: „Je li time sve svršeno? Nije. Što još ima nad ovim? To je ono sveto i trajno sjedinjenje Tvoje duše sa Gospodinom, po kome on hoće da budeš jedno s njime, da Ti duša bude čista i sveta Zaručnica njegova. Ovo uzvišeno stanje nije svakom dano premda nas na nj Božja dobrota sve poziva.“ Nema sumnje, o. fra Ante osjeća da je pozvan na vrhunac sjedinjenja s Bogom po ljubavi i druge na to isto upućuje. „To je cilj svih duhovnih vježbi – sjedinjenje s Gospodinom“, piše fra Nikoli u navedenom pismu. S kakvom odvažnošću i jasnoćom relativizira sve duhovne vježbe, prema tome i molitvu, u odnosu na sjedinjenje, a pod tim misli na mistično sjedinjenje s Bogom! Za nj je sve, pa i stjecanje kreposti, funkcionalna vrijednost, a ne nešto zatvoreno u se, niti nešto za se, nešto čime se ne završava nego istom otvara jedan čaroban život s Bogom u dvoje. Fra Nikoli razjašnjava: „Gospodin hoće da radi u duši. On hoće ostvariti svoj sveti plan. Neće, ne trpi da ga itko smeta, prijeći u tom. On hoće da dušu uzdigne k sebi, sobom sjedini, otrgne od svega a najviše od nje same i u svoj potpunoj čistoći, siromaštву, preziru napuni savršenom svojom ljubavi.“ I cilj mrtvenja su čisti vrhunci mističnog živita: „Sa ova mrtvenja, osvrće se u pismu fra Nikoli, imaju taj cilj da potpuno očistiš svu Tvoju nutarnjost od svake neurednosti. Isus hoće potpunu i savršenu nutarnju čistoću, da u Tebi i s Tobom bude ujedinjen. O blaženog i svetog stanja, za koje Tvoju dušu Bož. Srce tako divno uređuje i pripravlja!“ I kreposna djela su bez umetka ljubavi, upravljena prema mističnom sjedinjenju, mrtva. „Ti imaš, uvjerava fra Nikolu, uzvišenije zvanje koje Ti je dao sam Gospodin, a to je nutarnji život s Njime, život ljubavi, molitve, žrtve. Vanjski posli i radnje samo su tijelo, a nutarnji duh ljubavi i ujedinjenja s Gospodinom — to je duša koja sve oživljava.“ Toliko je bio obuzet mističnim sjedinjenjem s Bogom kao ciljem svakog kreposnog života da je nemilosrdno razgoličavao dušu i otkrivao joj proročkim jezikom sve, što je stavljalo zapreke tom sjedinjenju. „Moram Ti reći svu istinu, piše fra Nikoli, jer me na to veže

dužnost prema Tebi, još nisi odlučan u duhovnom životu. Nema ozbiljnost, nema pomnje i žrtve, s kojom se trsiš i sve upotrebljavaš da odgovoriš milosti. Još si polovičan, držiš svoju volju dobro i misliš da Tvoje samoljublje ima pravo, da ono dominira i drži svoju poziciju. Nisi li se od svega odrekao i sve žrtvovao Gospodinu? S pomoću Božjom Ti nastojiš da odgovoriš što od Tebe traži Gospodin, ali onaj nutarnji duh, žar, revnost, žrtva s kojom treba da gori Tvoja duša, gdje je?" O. fra Ante je ostavio za sobom mnoga pisama s duhovnim napucima, s rasvjetljenjima životnih situacija onih koji su se na nj obraćali, s konkretnim smjernicama za život. Mislim da ta pisma možemo pravo razumijeti tek ako ih čitamo u svjetlu cilja za koji su dana, a taj je cilj sjedinjenje duše s Bogom u vrhunskom stupnju ljubavi. Bez toga svjetlonosnog impulsa ta pisma gube svoj najdublji sadržajni sok. Usudio bih se ustvrditi: ako je isповјдаonica o. fra Ante bila penitentima doslovno opsjednuta, bilo je to zato jer je fra Ante bio opsjednut mišju duše voditi k vrhuncima Božje ljubavi sve do sjedinjenja s Bogom po mističnom iskustvu Boga, premda riječ „mistično“ nisam našao u njegovim pismima, ali sadržaj je te riječi u njima sveprisutan kao dah kojim ona dišu. Za potvrdu ovog može poslužiti činjenica da su njegovi penitenti i penitentkinje bili dobrim dijelom elitne duše, dinamičnijeg i žarčeg duhovnog života. Doista je kao duhovni vođa pokazivao velik interes da duše dovede do mističnijeg sjedinjenja s Bogom.

Ići, težiti i ulaziti u mistični život (realni i stvarni doživljaj u Božjoj stvarnosti znači ići k punini ostvarenja čovještva, sebe; taj život mistike: mnogostruk, slobodan, nesputan, i pun sreće posjeduje vlastito ostvareno stanje duhovne ljubavi, radosti i ljepote u živom sjedinjenju s Božjom neizmjernom svetošću)

2. Da je o. fra Ante imao životni interes za mistična doživljavanja, pokazuje i njegovo izvanredno nastojanje da dođe u posjed knjiga koje raspravljaju o mistici ili donose mistična iskustva, na temelju kojih onda grade konceptualne predloške o biti toga iskustva, o njegovim vrstama, o njegovim stupnjevima kao i o njegovim preduvjetima. Duša, doživjevši prve mistične doživljaje, ima osjećaj da je stupila u dosad njoj nepoznat kraj, silno želi da taj svoj doživljaj verificira, da li je autentičan pohod Božji duši ili je možda nešto s posve subjektivnog repertoara duševnih emocija. Stoga žurno hvata knjige u kojima bi mogla naći govor o onome što se u njoj zbiva, kao i o načinu kako se to u njoj zbiva. O. fra Ante je zarana osjetio tu potrebu. O njemu fra Nikola Gabrić piše: „Od duhovnih knjiga sv. Pismo dolazi na prvo mjesto. Njega je volio osobitom ljubavi. Čitao ga je svaki dan. Redovito po jedno poglavlje. Čitao ga je redovito klečeci i sklopiljenih ruku s najčešćom pomnjom... Od duhovnih pisaca najčešće je čitao djela sv. Terezije na francuskom jeziku. To je bio njegov 'vade mecum', jer gdje je god bio, živio, kamo god je išao, išla su s njime i djela sv. Terezije Avilske. Nju je slično čitao kao i sv. Pismo gotovo svaki dan, dočim je druge duhovne knjige uzimao i čitao od prigode.“ Znamo da je sv. Terezija „autor transcendentnih mističnih spisa“. Primjetimo da su prema fra Nikoli pod kraj fra Antina života stranice Terezijina „duhovnog grada“ već bile pod njegovim prstima izlizane i od znoja požutjele. Od nje je o. fra Ante naučio kako se odcijepiti od „utjehe koje kvare život“, „od utjeha što dolaze od prigodbe društva, koje ukrašavaju i spašavaju pojedine dane i sate, ali koje nagrađuju i gotovo upropasčuju život“, kako se dovinuti „simbioze biološki i društveno uvjetovanog ljudskog iskustva i samoga Boga“. Za djelima o mističnom životu tragao je cijeli život, osobito 50-ih i 60-ih godina stoljeća, dakle, u svojim odmaklim godinama. Od fra Petra Čapkuna u Rimu moli već 1936. da mu pošalje *S. Teresa del Gesù Bambino*. Sua santità e dottrina spirituale, vita ascetica e contemplativa, zelo apostolico, missione provvidenziale. Per il P. Bernadot, O.P. i

Alla scuola di s. Teresa del Gesù Bambino per imparare la „Piccola via d'infanzia spirituale” — per il Tesl. G. Bonifetti. Moli ga također da mu pošalje i jedan komad *De sex alias Seraphim* od sv. Bonaventure. God. 1951. moli za savjet fra Stanka Petrova da li bi dao tiskati djelaše od sv. Bone *O savršenosti sestrara*, koje je sam preveo. God. 1952. moli fra Stanka Petrova da mu prevede neke pjesme sv. Ivana od Križa za Brezovicu. Iste ga godine pita da li bi mogao prevesti pjesme za prijevod knjige *Santa Tereza Margherita del Sacro Cuore di Gesù*, Milano 1934. Godine 1958. zahvaljuje fra Ivanu Juriću u Rimu što mu je poslao djela sv. Ivana od Križa te ga moli da mu još pošalje djela Katarine Sijenske, „kritička i najnovija”. Slijedeće se godine žali fra Ivanu Juriću da nije dobio *Život i djela bl. K. da Sezze*. Carlo da Sezze je bio velik franjevački brat mistik. Godine 1960. moli od gore spomenutoga *La perfezione e contemplazione* dominikanca Garigou-Lagrange i *L a passione di N. S. Gesù Christo* Carla da Sezze. U tim je godinama bilo teško zbog političke situacije u domovini dolaziti do knjiga iz inozemstva. Ako se je do čega dolazilo, to je bilo ono najpotrebnije. O. fra Anti je u to doba bila, kako vidimo, najpotrebnija mistička literatura, a samo pokoje asketsko ili dogmatso djelo. To je očit znak čime mu se duša u to vrijeme bavila i čim je bio zaokupljen. Iz navedene literature vidljivo je da su je uz karmeličanske autore o mističnom životu bavio i autorima svoga reda. Za redovnika mistika, koji se u mističnom životu snašao uz pomoć autora iz drugih redova, tipično je da se zatim obraća mističnim izdancima u svome redu, kako bi svoj mistični život više usaglasio s duhom svoga reda i njim ovlađao u skladu teološke škole i duhovne tradicije onih s kojima klapo član redovničke zajednice živi. To je činio i fra Ante Antić.

(nastavak u idućem broju)

O. ANTIĆ ZNAK OBNOVE PROVINCije I NARODA

Na dan sveopćeg priznanja Hrvatske od europskih država, 15. siječnja 1992., održan je u Splitu (samostan Gospe od Zdravlja) veoma važan sastanak pročelnika provincialnih vijeća provincije Presvetog Otkupitelja pod predsjedanjem provincijala o. fra Pavla Žmire. Glavni zadatak provincialskog skupa bijaše taj da pročelnici, suočeni s teškim nastalim prilikama rata koji je porušio — popalio mnoge župe, sela, crkve... na teritoriju Provincije, kao najbliži suradnici uprave Provincije, ponesu dio suradnje i tereta u obnovi porušenih župnih kuća i crkava; a cijela obnova bi trebala biti prožeta u dva pravca: od intra i od extra, tj. premaнутarnjoj (duhovnoj) i izvanjskoj (materialnoj) obnovi Provincije.

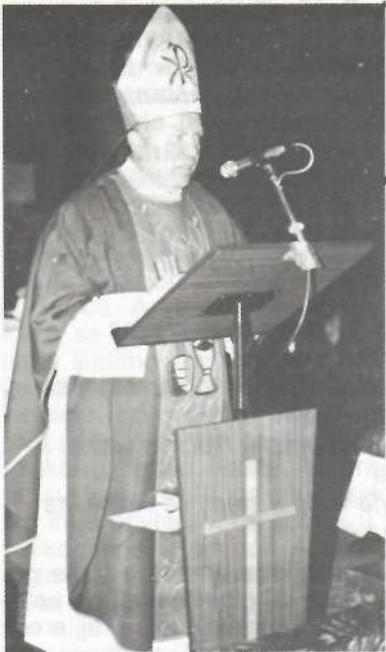
Sam mp. Provincial na tom je sastanku o teškoći vjernika i župnika, radi porušenih kuća i crkava, kao i napuštenim povijesnim samostanima u Karinu i Kninu, postavio pitanje bi li lik dobrog Sluge Božjega mogao biti nositelj jedne i druge obnove, i to ne samo Provincije nego i šire, tj. u hrvatskom narodu.

S tim pitanjem za veoma odgovorni zadatak Provincije članovi svih vijeća su se razišli da rješenje donesu na idućem sastanku o tom nazivu pod okriljem lika i imena dobrega oca Antića; a prije razlaska na sastanku su svi pročelnici bili složni da se što hitnije pristupi pisanju autentičnoga kritičkog životopisa Sluge Božjega.

Dodajmo, ako je veliki Sluga Božji, komu su se tisuće vjernika molile za svršetak rata, oslobođenje i mir Hrvatske koju je sam proročkim očima vidio u ratnim razaranjima od paklenih mrzitelja i koju je vodio u punoj slobodi i obnovi, zar bi se duhovna i materijalna obnova mogla savršeno ispuniti bez njegova zagovora i primjera na duhovnom, socijalnom, karijativnom i sveopćem području Provincije i naroda Hrvatâ?

Doista, Sluga Božji najbolji je i najsigurniji znak duhovne i materijalne obnove.

J.Ž.

Mons. JURAJ JEZERINAC
Propovijed „Antićeva '92“
(nedjelja, 1.III.1992)

poticaj da se zamislimo, zapitamo: Tko je bio taj čovjek otac Ante koji je umro 4. III. 1965. u 12 sati i 40 minuta na glasu svetosti?

Rekoh na početku sv. mise, Gospodin kao da je predvidio ovo vrijeme rata, vrijeme pročišćavanja hrvatskog naroda, davši nam baš njega za ove dane. Kažu da je otac Antić predvidio ove dane, ovaj rat; da je video i skori njegov završetak, kao i kardinal Stepinac. Kardinal je govorio da će doći do rasula staroga društvenog sistema, baš kao što se dogodilo s Babilonskom kulom. A kad je kardinala jedan svećenik pitao kada će to biti, Stepinac mu je rekao: „Obično se kod nas kaže da Bog plaća svake sedme godine.“ A za bezbošce vrijedi ona 7x7. Pitao ga je nadalje: „Kakvo će to biti vrijeme?“ Očevidac veli da je kardinal pogledao kroz prozor i rekao: „Bit će to krvavo! Bit će teško, ali bit će kratko.“ To krvavo i teško vrijeme predvidio je i otac Antić. Daj Bože, da se ispuni i ova druga, da bude kratko. Ratno vrijeme je vrijeme pročišćavanja nas i naše vjere. Vrijeme dubljeg ulaženja u ono u što je ušao otac Antić. Ja ga se osobno sjećam još kao bogoslov kad sam polazio na šetnju i navratio se ovdje u ovu svima nam dragu kriptu i crkvu. Primjetio sam ga, kad sam ulazio unutra, kako šeće i kako moli. Međutim, moj veći interes prema njemu bio je kad me jedna gospođa upitala: „Poznajete li vi osobno oca Antića?“ Odgovorio sam joj da nisam imao toliko prilike razgovarati s njim, ali sam mnogo lijepoga čuo o njemu. Ista gospođa mi je kazala što se dogodilo s njom u vezi s ocem Antićem: „Imala sam velike probleme i odlučila sam poći k njemu na sv. ispovijed. Ispovjedila sam se. I ne mogu vam ništa drugo nakon toga reći nego da je otac Ante svetac Božji.“

Ako svjedoči ta gospođa, onda govorimo i mi: Da nije tu svetost nosio i imao o. Antić u sebi, ne bismo se ovako okupljali, ne bismo mu se molili. Pogledajmo što je to zapravo svetost? I kakav stupanj svetosti je imao i posjedovao otac Antić? Biti svet znači truditi se i sačuvati

Pokušajmo s pažnjom ući u analizu propovijedi mons. Jurja Jezerinca da i sami postanemo širitelji istine o glasu svetosti

Dragi štovatelji oca Ante Antića!

Zahvalni smo dragom Bogu što nam je dao oca Antu Antića za ovo vrijeme. Zahvalni smo, također, što nam je dao njemu bliskog, a nama tako dragog blage uspomene dr. Alojzija Stepinca. I jedan i drugi su dani nama za ovo vrijeme i za ove dane.

O tac Antić dan nam je da nam bude zagovornik. I zato se molimo njemu. Zato smo se okupili ovdje danas. Iako nije službeno proglašen svetim, o. Antić je tu da nam bude kao svjetlo; ne samo Crkvi u Hrvata, nego čitavoj Katoličkoj Crkvi. Pa ako posvijestimo to i kod dara ove svete mise koju je on toliko cijenio i bez koje bi njegov život bio nezamisliv, tu je on crpaо i duhovnu snagu i tu je on upućivao ljudе. Zato je bio tako velik, a svi oni koji su dolazili k njemu osjetili su tu ljepotu i od njega se vraćali bolji i jači.

Draga braćo i sestre! U posljednje vrijeme sve se više govori uz godišnjicu smrti oca Ante Antića o „Antićevu“. Nešto slično kao i za godišnjicu blage uspomene dr. Alojzija Stepinca, „Stepinčevu“. Znak je to da je to za nas nešto veliko, nešto znakovito. Nešto što nam mora biti

milost krštenja. Otac Ante bio je osjetljiv na svaki i najmanji grijeh. Svetac je čovjek koji je osjetljiv na svaki i najmanji grijeh. Svetac je čovjek koji želi živjeti trajno s Bogom, koji želi živjeti u milosti. Kada govorimo o ocu Antiću, kao svecu, onda mislimo na onaj posebni stupanj svetosti koji je on postigao u svome životu. Stupanj svetosti koji ide do punine svetosti koju samo Bog ima. „*Budite sveti, kao što sam ja svet*”, govori Sveti pismo.

No, što je potaknulo oca Antića i druge svece da su se uputili životom svetosti? Što je to što bijaše nezaustavljivo kod njih da neprestano teže k višim vrhuncima, da budu bliže Bogu? Otac Antić je zapazio u činjenici da je sam Bog poslao Sina svoga u svojoj dobroti i ljubavi, kako Isus reče Nikodemu: „*Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jednorodenog Sina da ne propadne ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni*” (Iv 3,16). I „*kao što je Mojsije podigao zmiju u pustinji, tako se mora podići Sin Čovječji, da svatko tko vjeruje, u njemu ima život vječni*” (Iv 3,14-15). I kad je došao trenutak Isusove smrti, znamo li da je Isus smrt nazvao proslavom. „*Došao je trenutak da se proslavi Sin Čovječji.*” Otac Ante Antić gledajući, razmišljajući i ulazeći u sve veće dubine Božje želje je sam odgovoriti na Božju ljubav; ljubav se uvijek uzvraća ljubavlju. Jadno je dijete koje ne zna uzvratiti ljubavlju prema ocu ili majci. Jadan je čovjek kršćanin koji ne zna ili neće da uzvrati na ljubav Božju. Otac Antić je doista pokušao uzvratiti na tu ljubav Božju. On nije htio ostati samo na teoretskom, da riječima samo potiče druge, nego je sam sve više ulazio u Božju ljubav, počevši još od svojih prvih dana mladosti kad je došao u novicijat. Inače je bio vrlo temperamentalne naravi, kazivali su koji su ga poznavali dok bijaše mlađ, ali on si je uzeo za zadatku vježbati se u svemu, pa i u govoru: „*Pazit ću na moj govor.*” Tako da se nekad nekima činilo kao da je bio šutljiv, da nije imao što reći. Ne! On je itekako imao što reći. On se vježbao baš u disciplini pazeći na svaku riječ; da mu riječ bude ohrabrujuća i da se putem njegove riječi Bog po njemu približi ljudima.

Otac Ante posjedovao je tri temeljne kreposti: krepot vjere, krepot nade i krepot ljubavi. Rekoh krepot vjere.

Vjera je dar Božji, ali dar na koji moramo odgovoriti. On je jednom zgodom napisao: „*Kada osjetiš zov Božji, zov milosti, zaustavi se! Nemoj žuriti!* Poslušaj taj nutarnji glas – glas Božji.” Kad sam pripremao na sakramente pokojnog učitelja Kovačevića, inače rodom iz Senja koji je bio sekretar Partije u Zelini i pjesnik, a mlađ je umro od srca, on je napisao pjesmu pod naslovom „*Sa visina*”:

„*Čiji glas to čujem sa visina, sa visina?*

To su riječi Božjeg Sina, sa visina, sa visina.

Nikad nemoj prezret riječi sa visina, sa visina

Jer te one vode k sreći, sa visina, sa visina.”

Otac Ante Antić je upravo o tome govorio: Kad čuješ taj glas, nemoj ga prezreti, on te vodi k pravoj, istinskoj sreći. Vjera se gradi posve tiho i nadasve molitvom.

Otac Ante bio je čovjek molitve. Svet svećenik! Bio je svećenik molitve! On je posebno u svoje vrijeme poticao i hrabrio ljudi da ne klonu. Zato je govorio: „*Teška vremena nameću nam jaču obavezu da žarče molimo. Treba puno moliti, puno se žrtvovati i pokoru činiti.*” Kakva velika poruka za sve nas! Sto bi tebi danas on rekao? Što bi nam svima danas on rekao? Teška su vremena, teška, ali ne klonuti. Treba moliti.” On je molio srcem slijepca Bartimeja koji nije prestao moliti dok ga Gospodin nije uslišao.

Otac Ante bio je čovjek, ne samo vjere, nego je bio čovjek i silne nade, baš kao i kardinal Stepinac. Iako je kardinal Stepinac znao da će brzo umrijeti, ipak on nikada nije posumnjao u pobedu dobra, nije posumnjao u Crkvu ni u svoj hrvatski narod. Znao je, doći će dani pobjede. Otac Ante bio je čovjek nade. U kontaktu, u razgovorima s ljudima, on budi tu nadu. Vi koji ste imali kontakta s njime, koji ste razgovarali s njime poznatno vam je da je govorio i pisao: „*Molim vas u Gospodinu, nemojte nikada klonuti duhom, ako se povećavaju nevolje i križevi, znajte da će i milost Božja biti obilatija.*” Kakva je to velika poruka za naše vrijeme! Ako su nam križevi sve veći, krvaviji i sve teži, zar ne znamo što nas čeka idućih dana? On poručuje:

„Ne bojte se, još jača bit će Božja pomoć!” Kakva velika nuda i poruka za hrvatski narod! Kakvo ohrabrenje za naš hrvatski narod! Ne bojte se!

Otac Ante bio je i čovjek ljubavi. Ne samo da je posjedovao krepost vjere i nade, nego on bijaše i čovjek velike ljubavi. U njemu se ostvarila jedna ista ljubav: ljubav prema Bogu i ljubav prema čovjeku. Jer što više čovjek ljubi Boga, u isto vrijeme on ljubi više i čovjeka. I zato kod oca Ante bijaše nešto posebno; kako se znao susretati s ljudima ateistima, ljudima koji su čak mrzili Crkvu, on je s tim istim ljudima znao naći uvijek zajednički jezik. On je uspijevao kod istih pronaći uvijek nešto lijepoga, jer je u svakom gledao Krista, stvorene Božje, pa su ljudi osjetili da on posjeduje nešto ih je privlačilo; taj čovjek u sebi nešto velikog nosi. Kod oca Antića se najprije očitovala velika ljubav prema Bogu. On ništa nije započinjao, nikakvo djelo, a da se nije prije posavjetovao s Isusom Kristom. On ništa nije započinjao, a da to nije i povjerio Majci Božoj. Ništa nije započinjao, a da pred svetohraništem nije zatražio pravu i istinsku mudrost. Iz te ljubavi prema Isusu Kristu, prema Bogu, razvila se i ljubav prema bližnjima.

Poznato je da je o. Antić posebno cijenio majke u blagoslovijenom stanju. Možda tome bijaše razlog što potječe iz brojne obitelji. On je osjetio materinsku silnu ljubav prema djeci. On je osjetio materinsku silnu ljubav prema djeci. Spominje se u knjigama kako mu je djed bio jako siromašan. Da su bili siromašni. Posjedovao je nešto što je iz obitelji prešlo i na njega, bogatstvo roditeljske ljubavi. Kako su mu neka braća i sestre umrla još u prvim danima života, doživljavao je smrt svojih najbližih kao nešto što je veoma teško. To mu je pomoglo da je gledao kako je jedno dijete više veliko bogatstvo za Crkvu i narod. Mi to danas u ovom nametnutom ratu jako dobro osjećamo kako je jedno dijete više pravo bogatstvo. Bogatstvo je čovjek. Stoga je otac Antić uvijek poticao sve majke na nesebičnost: neka se ne plaše, neka se ne boje materinstva; one ne samo da obogačuju Crkvu, ne samo da postaju sretne roditeljice, nego obogačuju Crkvu i hrvatski narod. U toj ljubavi otac Ante je bio vrlo praktičan. Znao je organizirati i pomoći studentima. Iako svi znamo kako su nam teške godine bile da nam se školju siromašniji studenti, ipak

on je imao poseban i izvanredan osjećaj za pomoći siromašnim studentima, osjećaj prema najpotrebnijima – prema siromašnima. Znao je jednostavno doći i pristupiti bogatijim ljudima i od njih zamoliti pomoć. Ljudi su o. Antiću davali jer su znali da on to ne prosi za sebe. Kakva poruka danas za ovo naše vrijeme? Sedamsto tisuća prognanika s naših ognjišta od nepravednog rata. A koliko je siromaha koji se neće otkriti, koje bi mi morali pronaći i dati im neprimjetnu pomoći kao naš dar?

Otac Ante bio je velik štovatelj Majke Božje. Bio je Marijino dijete. Iz njegovih se mnogih pisama vidi kako je upućivao pojedine osobe na Mariju kao uzor, na Mariju kao Majku. Bio je velik isповједnik. Ne bismo ga mogli zapravo dobro shvatiti, razumjeti i vidjeti njegovu pravu veličinu ako ga ne bismo spoznali upravo kao djeteljica sakramenta sv. ispjovjedi. Ljudi koji su k njemu dolazili na sv. ispjovjed vraćali su se s velikom radošću. Sam je veoma mnogo cijenio tu osobnu svoju ispjovjed, pa nam piše: „*Nakon ispjovjedi osjećam da sam veći gospodar sebe; bliži sam Bogu, posjedujem nutarnji i vanjski mir.*”

Danas se jako mnogo govori o obnovi hrvatskog naroda, kako materijalnoj, tako i duhovnoj. Molim vas, nema istinske obnove hrvatskog naroda ako se ne obnovi u Bogu, ne obrati Bogu. Zato bi sveta ispjovjed trebala zauzeti posebno mjesto u našem životu; ljudi se po sv. ispjovjedi, kako kaže otac Antić, osjećaju preporođeni, obnovljeni. Što to znači za osobni život, za obiteljski život i za hrvatski narod? Vi sami dobro znate, kad ste se koji put posvadili, pričestili, kako ste opet postali jači i sretniji. Imali ste snage oprostiti; kazati jedan drugome: oprosti! Nastao je kod vas jedan drugi – novi život – Božji život. To je ta obnova koja stoji pred nama – sakralna obnova. Obnovit će se naš narod bude li se povratio molitvi, bude li rado primao sv. sakramente, bude li cijeno Riječi Božju, bude li cijenio svetu misu, kako je učio otac Antić.

I na kraju, Isus je, kako kaže u Evanđelju, upućivao i pripremao svoje učenike da sami stoe iza onoga što će oni govoriti. Neka ne budu kao slijepci, jer slijepac će slijepca uvijek odvesti u jamu. Otac Ante nije bio slijep. Imao je jasnu spoznaju, jasan cilj i jasan put. I koga god je on vodio, vodio je prema Bogu,

prema Izvoru ljubavi – kako je on kazivao. Otac Ante je dobro shvatio svoje zvanje, uvijek svjestan da nastavlja Isusovo djelo, jer je to smatrao svojim pozivom kao kršćanin i svećenik – redovnik.

Zato mu je svaka riječ bila odmjerena i usmjerena prema središtu ljubavi, prema Bogu. U tom smislu reče nam Sirah, koji je ispitivao pravu mudrost života, što smo čuli u prvom današnjem čitanju, da je istinska prava mudrost čovjeka jedino Bog i u Bogu, a ta se mudrost često provjerava kroz riječi. Kad netko počne govoriti, vi ga slušate i odmah zapazite iz kakvih izvora on govori.

Kad su ljudi slušali oca Antu Antića, osjetili su da im je govorio i crpaо mudrost s pravih izvora – s Božjih izvora. Za-

to su ga ljudi s velikom pažnjom slušali. Dolazili su k njemu, išli na te vječne izvore, Božje izvore. Stoga nam je on posebna poruka danas upravo kao i kardinal Stepinac, da se po njihovu uzoru vratimo na prave izvore obraćenja i obnove u Bogu. To su izvori od čega čovjek može ljudski, kršćanski, sretno i vječno živjeti.

Danas smijemo oca Antu moliti za zagovor da nam izmoli pravu mudrost, ljubav i srce kakvo je on imao. Bijaše nam zaista velik. Ovo je samo mali dio koji sam rekao, ali ulazeći i bolje upoznavajući njegov život, osjetit ćemo veliko bogatstvo oca Antića, njegove mudrosti, ljubavi i njegova srca; ovo što je rečeno neka nam bude dosta. I razmišljajmo o tome, pa da tako i živimo, molimo njegov zagovor. Amen.

NE KLONITI DUHOM

"Ne smijete klonuti duhom niti biti potišteni, smeteni, malodušni. To nije dostoјno kršćanske duše. Bog je naš dobri Otac i onda kad nas kuša i kara. Manje nas udara nego zaslužujemo radi naših grijeha. Sve što pretrpite sve sjedinite sa presvetom mukom i Srcem Isusovim te preko ruku nebeske Majke Marije prikažite Presvetom Trojstvu. Budite vjerni svaki dan Vašim dnevnim duhovnim vježbama. Dnevno iskustvo nek Vas pouči kako se ljudi lako mijenjaju i kako je sve na svijetu nestalno i promjenljivo i prolazno. Zato se uvijek i svagdje držite Isusa. On nek je Vaš put, istina i život."

(Pismo III/35, 20)

Fra Ante Antić.

ŠTO SE TRAŽI U RATNIM I PORATNIM STRAHOTAMA?

"... Dragi nas Bog osobito sada kuša i pogađa svim ovim strahotama i nevoljama. Ne smijemo klonuti, niti se zapustiti već se moramo ojačati po-uzdanjem i ljubavlju primajući sve iz ruke Božje.

I ako vidite i čujete sve te gore i teže stvari koje silno poništaju duh i srce, molim Vas ne pušrajte se nikada tim crnim i slabim utiscima. Gospodin je iznad svega. On vodi i upravlja. Iz svega ovoga On će izraditi posebne duhovne koristi za svoju svetu Crkvu i za nas... Od nas se traži zadovoljština, priznanje, kajanje i popravak. Molimo se Božanskom Srcu da pobijedi Njegovo milosrđe i ljubav."

PISMO II/34

Fra Ante Antić.

IZ PROPOVIJEDI

Dr. o. FRA PAVAO ŽMIRE
na 27. obljetnicu smrti
fra Ante Antića,
Zagreb, 4. 3. 1992.

Na sam spomendan blažene smrti o. Provincijal se opravdano osvrnuo na ludilo agresorskog rata od strane srbokomunističke vojske protiv Hrvatske i hrvatskog naroda koji se proširio i na Herceg-Bosnu, a završio je – ipak – svoje misli u velikim željama da nam u obnovi Hrvatske postanu uzorni likovi naše svetosti: blagopokojni kardinal Alojzije Stepinac i dobri otac Antić

Uvod u sv. misu

Okupili smo se u ovom lijepom broju da večeras euharistijskim slavljem, na Čistu srijedu, tj. na samom početku sv. korizmenog vremena, komemoriramo i proslavimo 27. obljetnicu prelaska služe Božjega fra Ante Antića iz ovozemnog prebivališta u ljepše i bolje vječno prebivalište.

Da je fra Ante Antić postao ono što je, da je postao dobri otac Antić i ozbiljni kandidat oltara, u prvom redu to je zbog njegove duboke vjere kod svakodnevnog slavljenja i doživljavanja sv. euharistije. Kako bismo se i mi duhovno obnovili, obnovili i dobrotom postali što sličniji dobrom ocu Antiću, nastojmo na početku ovoga korizmenog vremena ozbiljno prihvatići Kristove riječi koje nam sv. Crkva upravlja u današnjoj liturgiji: „*Obratite se i vjerujte Evanđelju*“; nastojmo se iskreno i skrušeno sabrati pred Bogom kod početka ovoga euharistijskog slavlja te pred njim priznajmo da smo slabi i grešni ljudi i da smo spremni ostaviti se grijeha i Božjom pomoći postati bolji ljudi i kršćani.

ruševinama i zgarištima poslije rata odmah pristupiti sveopćoj obnovi Hrvatske: srušenih gradova, sela, crkava, bolnica, škola i drugih ustanova, da bi se i kod nas zbio opći preporod Zapadne Europe.

Aludirajući na veliku ratnu duhovnu i materijalnu pustoš u slobodnoj Hrvatskoj kao ostatak i plodu totalitarnoga komunističkog poretka, u svojoj propovijedi mp. provincijal je s uvjerenjem istaknuo:

Sve više jača uvjerenje da bi za nositelje ove duhovno-moralne obnove u Hrvatskoj bila prikladna dva lika koja su kao dva svjetionika, svaki na svoj način snažno obilježili poratni život Crkve u Hrvata pod komunističkom diktaturom. To su kardinal Alojzije Stepinac i naš dobri otac Antić. U tom se smislu na simpoziju u prigodi 25. obljetnici smrti fra Ante Antića izrazio i sam kardinal Kuharić.

Pokušajmo večeras sagledati u čemu i na koji način fra Ante Antić može biti nositelj i promicatelj duhovno-moralne obnove našega naroda u ovom važnom prijelomnom vremenu? Razumije se, radi vremenskog ograničenja, da će ovo biti sasvim kratko, više u obliku natuknica, i to u jednom dijelu velike duhovne baštine dobrog oca Antića.

Kolika je ta duhovna Antićeva baština, to je, među ostalim, pokazao i prvi simpozij održan pred dvije godine pod radnim naslovom: „*Karizme, lik i djelo služe Božjega o. Ante Antića*“, što je sve skupljeno i objavljeno u jedmom vrlo uspјelom izdanju, ediciji. Svesrdno prepo-

(Nakon što je – na početku – mp. provincijal o. Pavao Žmire istaknuo da se ova 27. obljetnica Antićeve blažene smrti prvi put slavi u suverenoj, neovisnoj i međunarodno priznatoj Hrvatskoj, dodajući kako još nije potpuno završio neprijateljski, okupacijski rat protiv Hrvatske, upozorio je i vjerničko mnoštvo – između ostalog – da će se morati na ratnim

ručujem, a može se nabaviti ovdje u samostanu. To će – zasigurno – još više osvijetliti drugi simpozij pod radnim naslovom: „Antićeva baština u duhovnoj obnovi Hrvatske”, koji će se održati iduće godine u Šibeniku, u prigodi 100. obljetnice njegova rođenja.

Antić je savršeno uočio revolucionarnost Isusova nauka u međuvisnosti, uzajamnosti i nedjeljivosti dvodimenzijsalne ljubavi: ljubavi prema Bogu i prema čovjeku. Sigurni pokazatelji i sigurno mjerilo istinske ljubavi prema Bogu jest djelotvorna ljubav prema čovjeku. Isus je tako vječno spasenje uvjetovao djelotvornom ljubavlju prema čovjeku: „*Dodata blagoslovljeni oca mojega! Primite u baštinu kraljevstvo, jer... što god učiniste jednome od ove moje najmanje braće, meni učiniste*” (Mt 25,40).

Antićeva se ljubav prema čovjeku očituje u poštovanju ljudskog dostojanstva kao i dužnoj pažnji prema svakome, bez razlikovanja tko je tko i kojoj kategoriji pripada. Kod oca Antića je bila ljubav prema čovjeku, gdje god je to ikako moguće, konkretna i djelotvorna.

Žadivilje Antićeva tipična upornost, snalažljivost i dovitljivost u pronalaženju načina i sredstava da pomogne ljudima u nevolji. U tom smislu, poslovično je bilo među onima koji su bolje poznavali Antića da je najbolje odmah učiniti ono što otac Antić traži ili odmah mu dati ili te neće pustiti u miru dok mu se ne učini što traži.

Ta Antićeva pomoć potrebnima bila je mnogovrsna: hrana, lijekovi, odjeća, besplatna poduka đacima i studentima, besplatno ljetovanje i slične raznovrsne potrebe posebno onih poratnih godina. Posredujući u pomaganju potrebnima, Antić je tu svoju ljubav prema čovjeku prenosio i prelijevao na druge. On je ljudi međusobno upoznavao i upućivao na međusobnu pomoć. Tako je rješavao probleme i teškoće jednih, a istodobno odgajao druge u djelotvornoj ljubavi prema bližnjemu. Pri posredovanju u pomaganju potrebnima, redovito je to motivirao riječima: „Učini to za ljubav Božju”.

Velik je broj poznatih svjedoka Antićeve karitativne djelatnosti, ali je kudikamo još veći broj onih anonimnih i nepoznatih koji su osjetili toplinu Antićeve ljubavi prema čovjeku. Moglo bi se usvrditi da je Antić sve svoje darove stavljao u službu ljubavi prema čovjeku. Lju-

bav i dobrota prema čovjeku, slično kao i prirodna toplina, lančano se širi. Koliko se proširila ta Antićeva dobrota i ljubav prema čovjeku iz one skromne sobe i kolike je ljude zahvatila, te još i danas zahvaća, to samo Sveznajući Bog znaće, a nama će ostati tajna. A da bijaše velik i širok krug takvih ljudi koji od oca Antića bijahu zahvaćeni, ne sumnjamo. Isus nas opominje, a sveti otac Ivan Pavao II. u zadnje vrijeme i veoma često, uporno i neumorno naglašava da se korijeni svih zala našega vremena nalaze u čovjekovu srcu, da se u ljudskom srcu rađaju i iz njega izlaze. Zato je i najpotrebnejše liječiti čovjekovo srce. No, čovjekovo srce može se izlijeciti jedino terapijom dvodimenzijsalne ljubavi: ljubavi prema Bogu i ljubavi prema čovjeku, a to je upravo terapija po kojoj je otac Antić očistio i oplemenio svoje srce. U Antićevoj duhovnoj školi tolike su tisuće izlijecili i oplemenili svoje srce i svoju dušu tom terapijom.

Treba obnoviti način mišljenja, ponašanja, življena. Treba izlijeciti teške i duroke rane koje je bezbožna komunistička vladavina ostavila na duši našega naroda. A te se rane uspješno liječe, kako vidjesmo, jedino terapijom dodi-menzijalne ljubavi, koja je uspješno primjenjivana u Antićevu duhovnu školu.

Ovo korizmeno vrijeme upravo je idealno da svaki od nas počne liječiti svoje srce i svoju dušu tom čudesnom terapijom. To je najsigurniji put, istina težak i naporan, put žrtve i odricanja da u ovim zlim danima i mi ne podlegnemo iskušenjima pa da sami ne postanemo zli, da ne uzvratimo istom mržnjom i istim zlodjelima te tako uvećamo količinu zloče koja je već prevelika.

Izlijeceni i obnovljeni tom duhovnom terapijom dovdimenzijsalne ljubavi, moći ćemo reći s našim kardinalom Kuharićem koji je i sam prošao Antićevu duhovnu školu, više puta opetujući je riječima: „*Ako je protivnik spalio moju kuću, ja neću zapaliti njegovu! Ako je razorio moju crkvu, ja neću ni dirnuti njegovu, dapače čuvat ću je. Ako je napustio svoj dom, ja neću ni igle uzeti iz njegova. Ako je on ubio moga oca, brata, sestru, ja neću vratiti istom mjerom, nego ću poštivati život njegova oca, brata, sina, sestre.*”

Jedino taj put nas sigurno vodi iz one Krležine balkanske mračne krčmetine u civilizaciju ljubavi, istine, pravde i mira. Drugog puta nema! Amen.

I U LURDU I KOD GROBA DOBROGA ANTIĆA „STOP THE WAR IN CROATIA”

Mlada grupa hrvatskih hodočasnika našla se u Lurdru molitvi za Hrvatsku istoga dana kad je jugomonostrozna vojska bombardirala Banske dvore u Zagrebu. Ova grupica (na slici) snimljena je za reviju MAGAZINE LURDES gdje je opisan kraći intervju. Iz Zagreba je pošlo 10. svibnja o.g. novo hodočašće Majci Božjoj Lurdskoj u Lurd sa šest autobusa, a hodočasnici su većinom iskreni štovatelji Antićeve dobrote i svetosti; s njima su pošli hrvatski gardisti (30-ak) i deset teških ranjenika na štakama.

Ilustrirani lurdska časopis Magazine Lourdes (br. 7/91, str. 5) u trenutku bombardiranja banskih dvora u Zagrebu od jugosrbijanske vojske, uhvatio je pred spiljom Gospinih ukazanja malu grupu zagrebačkih hodočasnika (34) koji su se molitvom utjecali Majci Božjoj za njezinu pomoć i zaštitu Hrvatskoj. S manjom grupom (na slici) reporter (C.B.) te poznate revije, koja se čita širom svijeta, zaobilježio je svoj razgovor o stravičnom i nametnutom ratu protiv Hrvatske ovim tekstom:

„Mi smo u Lurd došli iz Zagreba da se molimo Majci Božjoj za našu domovinu Hrvatsku. Ovo što mi činimo molitvom, pokorom i hodočašćem u Lurd – istaknula je 21-godišnja Jelena – za Hrvatsku je veća vrijednost i pomoć od one koju čine na fronti naši hrabri hrvatski branitelji. Mi se molimo za njihovu pomoć i zaštitu, za njihovu pravednu borbu i pobjedu. Mržnja, za nas Hrvate, nije nikako rješenje. Mi ovdje molimo kako nas je Isus naučio i kako je on sam molio – za naše neprijatelje: 'Oprosti im, Oče, jer ne znaju što čine.'“

Novinar je želeći u svemu biti sličan mladim hodočasnicima završio svoj članak osjećajnom molitvom i pjesmom ispašenog naroda Hrvata STOP THE WAR IN CROATIA Tomislava Ivčića, koja se u trenutku bombardiranja banskih dvora molila i pjevala u Lurdru:

„Arrêtez la guerre au nom de l'amour (...) de Dieu (... des enfants).
Arrêtez la guerre en Croatie.

*Nous voulons partager le rêve européen,
nous voulons la démocratie et la paix...
Que la Croatie soit une des étoiles de l'
Europe.*

*Europe, tu peux arrêter la guerre –
Zaustavite rat u ime ljubavi (...) Boga (...
djece).*

Zaustavite rat u Hrvatskoj.

*Mi želimo podijeliti europski san,
mi želimo demokraciju i mir...*

*Neka Hrvatska bude jedna od zvjezdica
Europe.*

Europa, ti rat možeš zaustaviti!

Na kraju, dodajemo, ni mi, čitatelji DOA, ne bismo smjeli zaboraviti da su se kroz cijelo vrijeme rata protiv domovine svakog dana brojne molitve za mir, sreću, slobodu i prestanak rata uzdizale kod groba služe Božjega oca Antića koji je očima svoje vjere gledao rat i žarko nam preporučio: „... teška vremena nameću nam jaču obavezu da žarče molimo... Treba puno molitvi, puno se žrtvovati i pokoru činiti.“

Njegov zagovor s neba preko naših molitava i teških žrtava bitan je u priznaju Hrvatske, ali i za konačni završetak rata i blagostanja i slobodu Hrvatske koja se u teškim mukama rađa.

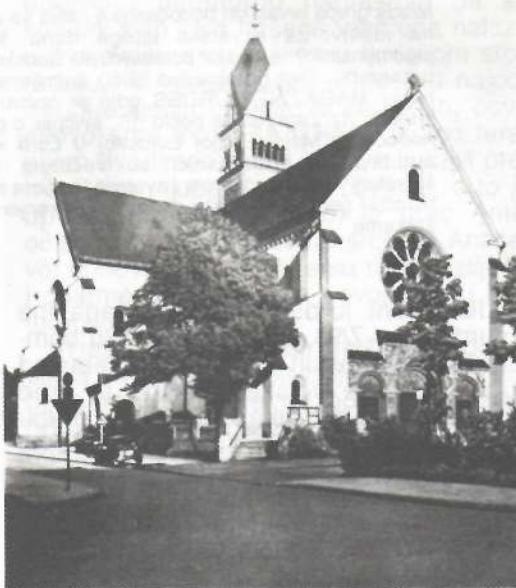
VT

O. Antić izvan domovine

PREBLAGO LICE OCA ANTE U MÜNCHENU

U nedjelju korizmenog vremena, a ove godine 29. ožujka, već je postala tradicija da se u Hrvatskoj katoličkoj misiji u Münchenu proslavlja „Antićev dan“. Misijski rad subraće (fra Mirka Marića, fra Petra Gulića, fra Branka Brnasa i fra Ivana Mačine-Škopljanca) koji se je ove godine vidljivo, može se reći, okrenuo prema karitativnoj djelatnosti u skrbi i u sakupljanju pomoći za stotine tisuća programnika u porušenoj Hrvatskoj, sada i u Herceg-Bosni, nije zaboravio ni „Antićev dan“ ove godine u misiji koju duhovno predvode. Voditelju o. fra Mirku, kao štovatelju Sluge Božjega, bilo je dovoljno dozнати da vicepostulator kauze Sluge Božjega putuje za Ludwigshafen na sastanak subraće, te ga je iskrenim srcem zaustavio da zastane u Münchenu i proslavi sv. mise i propovijedi s brojnim vjernicima te misije, kako bi se bolje upoznali s glasom o svetosti dobrog oca Antića. Tako upravo bijaše vedre korizmene četvrte nedjelje u münchenskim crkvama Maria Schutz Kirche u Pasingu i St. Pauls Kirche u centru Münchena kraj Teressien Visse gdje se – zahvaljujući Antićevim štovateljima – spoznaja i glas o dobrom Antiću kod vjernika Hrvata sve više upoznaje i raste.

Kod svetih misa u obje crkve, kao i u crkvi St. Michael Kirche u blizini Marien Platz te i u dvorani misijskog centra (Schwanthaler str. 98), okuplja se nedjeljom više tisuća Hrvata katolika koji pobožno slave sv. euharistijsku žrtvu i gozbu, pozorno slušaju i prate svaku riječ svojih svećenika, propovjednika, jer su svjesni, kao izgrađeni vjernici, da im Crkva i sv. vjera čuvaju srca i duše, obitelji i djecu; cijeli njihov ljudski, kršćanski, moralni i nacionalni identitet; da se ne zaborave u raznim teškoćama i opasnostima (za brak, vjeru, moral, djecu, nacionalnost...) nemirne i opasne tuđine. Svako misno slavlje uvijek im je nova pomoć, snaga i blagoslov Božji, pa nije nikakvo čudo da se mnoštvo Hrvata nade na nedjeljnoj sv. misi. Uvijek čuju riječi pozdrava i dobrodošlice, ohrabrenja kao i pobudnih misli za sigurniji i sretniji put života i vječnosti za sebe i sve svoje.

Jedna od suvremenih i prekrasnih münchenskih crkava je i ova Maria Schutz Kirche u Pasingu koja je s oduševljenjem prihvatile 29. ožujaka o.g. glas o svetosti dobrog oca Antića zahvaljujući vrijednim misionarima u Münchenu. Istog dana glas se čuo i u St. Pauls Kirche u Münchenu, gdje o svetosti oca Antića sve više čuju i njemački vjernici

O. vicepostulator fra Vlado, koji je sedamdesetih godina bio u službi kao misionar i kateheta u Münchenu, uvijek je nosio ugodno sjećanje i iznenadenje tim divnim vjernicima, a i sam im je ponovio da su mu uvijek u srcu i na duši. To posebno osjeća kad ih posjećuje u službi vicepostulature i kauze Sluge Božjega o. Ante Antića koji im po svojim svetačkim darovima i karizmama može u teškoćama tuđine pokazati svoje preblago lice, produhovljeno i predano svetačko srce, kao i zagovor svima koji mu se pobožnim molitvama u Münchenu sve više mole i obraćaju za svoje potrebe. A ima i njemačkih katolika u tim župama Maria Schutz Kirche kao i St. Pauls Kirche koji Slugu Božjega sve više upoznaju i štuju po dostupnim prospektima i sličicama na njemačkom jeziku. Ove ili iduće godine, kada će se proslaviti 100.

obljetnici Antićeva rođenja, bit će velikom broju Nijemaca dostupan životopis „*Tješitelj čudotvorni*“ na njihovu jeziku, te će ga sigurno mnogi Nijemci i prihvatići kao svoga nebeskog zagovornika i zaštitnika na nebu.

Inače, dodajmo i ponovimo, ova Hrvatska katolička misija u Münchenu postala je poznata u Bavarskoj i šire u Njemačkoj, pa i u domovini poradi svakodnevnog sakupljanja različite pomoći (u odjeći, lijekovima, hrani i novcu...) prognanoj braći u Domovini. Ukupna vrijednost, koju je misija poslala u porušene krajeve Lijepu naše i u krizna žarišta sjeverne i južne Hrvatske koji su zahvaćeni strašnim ratnim razaranjima, penje se na desetke milijuna njemačkih maraka, a to je zasluga i franjevaca i vjernika misije, kao i č. ss.: Slavice, Hijacinte, Marije i Blage u Münchenu, koje se također svakoga dana brinu i pomažu oko toga. Na to ih – može se reći – nadahnjuje sve skupa i lik dobrog oca Antića koji se je poslje drugoga svjetskog rata uz mnoge svoje karizme napose isticao i u karitativnoj skrbi za siromašne i prezrene, odbačene i prognane – o čemu postoje brojna svjedočanstva. Münchenški vjernici spoznaše to još bolje i za ovogodišnji „Antićev dan“ po pobožnoj i nadahnutoj propovijedi kod obje sv. mise, jer najveću ljubav prema Kristu imaju oni koji svoje živote žrtvuju, kao i sve što imaju, za one koje ljube, a Sluga Božji u tome je svjetli primjer i veliki uzor svima nama Hrvatima u domovini i tuđini.

I kod obnove porušene domovine, koja će početi poslje svih ratnih stradanja hrvatskog naroda, Antićev duhovni lik i za duhovnu obnovu napačenog naroda, kazao je o. Vicepostulator, imat će veliku ulogu i značenje kako ćemo Hrvatsku obnoviti da nam bude zemlja mira, sreće, slobode i blagoslova. Dao

Č. ss. franjevke od Bezgrešne (Altesheim St. Michael u Mü-Neu Parlach) iz Šibenika, koje za uzor svome primjernom radu i životu imaju sv. Franu i Bezgrešnu Djevicu i Majku, te se žrtvuju iz ljubavi za bolesne, nemoće i starije osobe; zamolile su o. Vicepostulatora za sv. misu i propovijed o Sluzi Božjem 10. travnja. Te sestre u dobroti duše i molitve nose želje da o. Antić što prije dođe do slave i časti oltara, a glas o njegovoj svetosti šire i kod Nijemaca po sličicama o. Antića na njemačkom jeziku. Po svojoj franjevačkoj i redovničkoj karizmi sestre djeluju i u Altesheimu St. Elizabet, kao i u Hrvatskoj katoličkoj misiji u Münchenu

Gospodin da to upoznamo, prihvativmo i da što prije doživimo!

Poslje sv. mise u St. Pauls Kirche voditelj misije o. fra Mirko Mariš izrekao je zahvalu u ime svoje, sve braće, č. ss. i svih vjernika, ističući veliko zadovoljstvo, jer je i sam štovatelj dobrog oca Antića, što se glas i ove godine nanovo pročuo širom najveće hrvatske katoličke misije u Europi, a možda i u svijetu.

Vjernici su se poslje sv. mise okupili oko č. ss. i mnogi okoristili knjigama i sličicama Sluge Božjega, a još ih bijaše i više onih koji obećaše na sv. misama svoje molitve za beatifikaciju-kanonizaciju oca Antića.

Sudionik

KAKO BRZO PROLAZI ČAST... OVOGA SVIJETA

Ne klonite duhom! Nećete stradati ni vi, ni sestra ni brat. Odbacite takove misli. Izbjegavajte potištenost, melankoliju, malodušnost. Prezrite takove misli. Treba da junački mislite, osjećate i prema tome se vladate. Ruka Božja nije se umanjila. Neće vas zapustiti Gospodin. Kako kaže sv. Pismo: 'Znajte sinci ljudski, nitko se neće zasramiti; prevariti, tko se uzda u Gospodina.' Čuvajte se suvišnog fantaziranja. Sačuvajte mir, hladnoću, pouzdanje u Boga i predanje u Njegove svete ruke. Sada se mora pokazati naša vjera, ufanje i nadasve ljubav. Mi smo sinovi i kćeri našeg naroda pa treba da podnesemo nešto za grijehе njegove. Promislite kako brzo prolazi i mijenja se čast, slava, vlast ovoga svijeta. Neka vam ne bude nikad žao da služite Isusu, vječnom neumrlom Kralju. On jedini može dušu nagraditi vječnom, neumrlom slavom.

(Pismo III/35, 19)

Fra Ante Antić

U LUDWIGSHAFENU GLAS O SVETOSTI OCA ANTIĆA

Na misionarskom franjevačkom sastanku u Ludwigshafenu održan je 1. i 2. travnja i bratski franjevački susret i skup subraće Franjevačke provincije Presvetog Okupitelja s temom o širenju glasa svetosti dobroga oca Antića u njihovoj sredini kao i među njihovim vjernicima u misijama raspršenim diljem cijele Njemačke. Za upriličenje sastanka s tom temom sudjelovali su aktivno: provincijal dr. o. fra Pavao Žmire, naddušobrižnik svih misionara u Njemačkoj o. fra Bernardo Dukić i definitor provincije o. fra Stjepan Pavić, koji su za tu prigodu po želji subraće pozvali da im bude prisutan iz Zagreba i o. vicepostulator fra Vladimir Tadić.

O. Vicepostulator, pozdravivši i zahvalivši se svoj prisutnoj subraći na pozivu i željama da se glas o svetosti Sluge Božjega sve više proširi i širom njihovih misija, naglasio je kako je to veoma važan zadatak za kazu, jer Crkva o tome, nakon dokazanoga svetačkog života oca Ante Antića, itekako i posebno vodi računa za što brže proglašenje blaženim i svetim. To je drugorazredni uvjet koji Crkva traži kod kandidata svetosti.

Na skupu su većina braće također iznijeli otvoreno i djelomično rezultate širenja glasa svetosti (*famae sanctitatis*) u nekim svojim misijama i župama, gdje pastoralno rade i djeluju s brojnim vjernicima. Naglašeno je da pojedina braća, koja se u svome aktivnom apostolatu više zalažu za svoj veći duhovni i svećenički život, za svoju osobnu duhovnost, više i rade na širenju glasa o svetosti oca

Antića, jer on djeluje na rast njihove vjere kao i na duhovni život njihovih vjernika.

U veoma plodnoj diskusiji, koja je obilovala različitim mislima, pogledima, pa i željama misionara, što se pokazalo da su braća više zainteresirana za bolje upoznavanje lika, djela i karizme Antićeva svetačkog života, mnoga su subraća iskreno pozvala o. Vicepostulatora da dode u njihove misijske centre i filijale za predavanje, sv. mise i propovijedi o dobrom Sluzi Božjem. Posebno su svi zaželjeli da Antićev čovjekoljubni lik i uzor postane simbol i svjetionik duhovne obnove njihova franjevaštva kao i njihovih vjernika. Svi su jednoglasno prihvatali da iduće godine budu glavno i temeljno predavanja, a i u prigodi 100. obljetnice Antićeva rođenja s temom: „Čovjekoljublje o. Antića – uzor i poticaj franjevačkog života.“

O. provincijalu dr. fra Pavlu Žmiri svidje se ta želja i zahtjev subraće te je zaželio da Sluga Božji, uz blage uspomene kardinala Stepinca, postane divan uzor svim članovima Provincije u njihovu odgornom životu i radu na dobro cijelog hrvatskog naroda i Crkve. Nadajmo se da će to pokazati iduće godine 100. obljetnica Antićeva rođenja.

Sudionik

Ludwigshafen/Rh po karitasovu centru HEINRICH PESCH HAUS iz godine u godinu sve više postaje svjedok i odjek Antićevih herojskih kreposti koje se po Antićevoj subraći šire u svim centrima njemačkih gradova gdje oni slave sv. mise, propovijedaju evanđelje i šire glasilo „Dobri otac Antić“

OTAC ANTIĆ U KRUGU NEBODERA

Frankfurtski MESSETURM jedan je od desetak nebodera među kojima je smješten Hrvatski dom s imenom i slikom oca Antića, a iskreni štovatelji Sluge Božjega sve više nastoje biti njegovi pravi sljedbenici da na njegovoj dobroti i ljubavi ostvare svoj život na veću slavu Božju i na dobro i psas bližnjih

fra D. Teklić, fra Ž. Ćurković, uz češće sjećanje na pokojnike dr. o. Ambroza Budimira i o. fra Roka Romca, koje će zacijelo književnim perom u ŽŽ uvijek nanovo „uskrsvati“ gosp. Ivo Hladek, donedavno socijalni radnik, da na lijep način ovjekovjeći sliku franjevačke jednostavnosti u likovima plemenitih duša, sve do današnjeg voditelja o. fra Leona Delaša) – u Frankfurtu nastaviti pod imenom Sluge Božjega svoj odgovorni duhovni i apostolski rad za sveopće dobre braće Hrvata na velikom terenu i poslu te misije.

Kod zadnjeg posjeta (4. travnja o.g.) o. Vicepostulatora toj misiji, smještena i okružena u krugu velikih nebodera, po želji subraće o. Draška Teklića i o. Željka Ćurkovića, kada je voditelj misije o. fra Leon Delaš bio na hođašću u Svetoj Zemlji, održana je sv. misa i propovijed o župnoj crkvi St. Gallus Kirche (sv. Gal, mučenik). Iako tog datuma bijaše subota, a prije sv. mise uskrsno ispovijedanje vjernika i pobožnost križnometu putu, oko tirsta vjernika je s velikom pažnjom pratilo izlaganje propovijedi o. Vladimira da vjernici što bolje upoznaju evanđeoski lik dobrog oca Antića. O njegovim svetačkim karizmama tih će dana na poseban način govoriti o. D. Teklić, kao izvanredni širitelj Antićevih kreposti, i č.s. Rozarija Župić, koja je sačuvala pisma o. Antića i s tegobom u srcu predala ih o. Vicepostulatoru. S. Rozarija se spremno odazvala i za intervju da svojim svjedočanstvom ovjekovjeći dobrotu i svetost svoga duhovnog vođe od prvih dana njezina redovničkog života. Njezin intervju objavit ćemo u idućem broju glasila „Dobri otac Antić“.

Dodajmo da uz centar s imenom oca Antića u Niedenastr. aktivno djeluju i druge sestre: Natalija Vučković, Pavlimira Šimunović, Anka Cvitković i Rita Maržić, kao i socijalni radnici Ilija Drežnjak i Dražena Brešić, koji su također dobri štovatelji Antićeva imena.

No na drugoj strani i periferiji Frankfurta nalazi se Hrvatski naddušobižnički ured u ulici An den Drei Steinen s uredništvom „Žive zajednice“, mjesечnim listom za Hrvate izvan Domovine, a urednik je preč. gosp. Živko

Kustić, donedavni urednik „Glasa Koncila”, koji je kao najžarči štovatelj o. Antića u knjizi „Tješitelj čudotvorni” u izvanrednom književnom stilu opisao život i djelovanje Sluge Božjega, a taj životopis se priprema za prijevod na njemački jezik.

U istom urednu naddušobrižništvu stoji slika sluge Božjega o. Antića kao uzorni lik dobrote koju svakoga dana otkrivaju najbliži fra Bernardovi pomoćnici i suradnici, ali i izvanredni štovatelji krepostnog o. Antića, a to su: učenik o. Antića fra Stanko Mandac, koji je ove godine proslavio 40. obljetnicu misništva, a do

o. Mandaca u naddušobrižništvu su asistent Ivan Šponar i neumorne djelatnice: Ana Drežnjak, Ljubica Marković i Romana Kašaj, koje se kao i o. Dukić zagledavaju u izvanredni znak Antićeve dobrote za savršenije življenje kršćanskog života.

Sve to neće ostati bez velikoga duhovnog ploda na njivi Gospodnjoj u njihovu apostolatu i djelovanju među Hrvatima u misiji koju s vjerom, molitvom i ljubavlju obavljaju za sveopće dobro Hrvata izvan domovine i pod zagovorom Sluge Božjega.

a vt

SLUGA BOŽJI U NAJMANJOJ MISIJI – U RÜSSELSHEIMU I KELSTERBACHU

Mada se gradići Rüsselsheim i Kelsterbach, koji se napajaju velikom Rajnom, u njemačkim razmjerima smatraju malim gradicima, čuveni su u svijetu po centralnim svojim firmama: najveća OPELOVA tvornica automobila i najveća ZRAČNA LUKA (Frankfurtskog aerodroma – Flughafena). Na tom su području zapošljeni mnogi hrvatski „Gastarbeiteri” koje duhovno i kulturno posebno vodi i pomaže iskreni štovatelj sluge Božjega oca Ante Antića fra Tihomir Grgat, a inače djeluje iz misijskoga hrvatskogcentra u Rüsselsheimu, nedaleko od vojarne američke vojne baze.

Zbog iskrene želje da dobri otac Antić što prije dođe do slave i časti oltara i da se njegov glas o svetosti što brže i više raširi, o. Tihomir se više puta obraćao na Vicepostulaturu riječima: „Kolega, što prije i kad god budeš imao

vremena dođi i posjeti vjernike katoličke misije s glasom o svetosti oca Antića. Oni su o. Antiću već dobro čuli. Čitaju glasilo „Dobri otac Antić”. Mnogi se mole njegovu zagovoru. Imaju i njegove slike u svojim stanovima i sobama. Ali ako ti kao vicepostulator dođeš, svi će se na poseban način obradovati.” Takve i slične riječi, a u mnogo navrata, Tihomir je upućivao na Vicepostulaturu, pa je peta korizmena nedjelja (5. travnja) u obje misijske crkve bila ispunjena vjernicima kojima je na srcu i duši Božji milosni život, jer to i traži „Antićev dan”.

Upravo te Hrvate katolike u Rüsselsheimu i Kelsterbachu čovjek doživljava, kad ih prvi put vidi i susretne, kao izvanredne i dobre ljude, pune vjere i nade u Boga; na licima im vedrina,

Veoma mala Hrvatska katolička misija u Rüsselsheimu s Kalsterbachom (dijelom frankfurtske zračne luke) pod vodstvom o. Tihomira Grgata okuplja na nedjeljne sv. mise vjernike – u prosjeku 80% mlađenачke dobi – koji žele da se i drugi Hrvati bolje upoznaju s dobrotom oca Antića. Zahvaljujući o. Tihomiru i č.s. Mirjam, koji su osobiti štovatelji Sluge Božjega, vjernici su aktivni kod sv. misa, pjevanja i redoviti su na vjeronauku; dobri su čitatelji i glasila „Dobri otac Antić”, a za jesen im se dovršava novi misijski centar u novim prostorijama

otvoreni i raspjevani na svako dobro koje dušom žele i traže po redovitoj nedjeljnjoj sv. misi. Iako ih u misiji ne živi više od 700 do 800 Hrvata, nedjeljom ih se okupi na obje mise od 300 do 350 vjernika, a prosjek je dobi oko 30 godina, što je daleko mlađi nego u većim misijama, a većina ih je između 18 i 28 godina. Svi veoma lijepo i pobožno sudjeluju, recitiraju i pjevaju kod sv. mise, a u pjevanju ih predvodi č.s. Mirjam Kolar, koja svakog dana dolazi iz Mainza za sve potrebe u misiji, obilazi ih i posjeće, uvijek i u svemu vesela da im u bilo čemu pomogne; a te nedjelje predmolila je križni put u obje crkve, kao i pjevanje koje je veoma uspješno i dobro, a to je zahvaliti mladima koji rado pjevaju i dolaze na probe.

S glasom o Antićevoj svetosti te pete nedjelje preko obju sv. misa bijahu svi ugodno iznenadeni i zadovoljni, što je i sam o. Tihomir

istaknuo u svojim pozdravima i zahvalama. Iako su male misije, ipak po o. Tihomiru i sve većem štovanju oca Antića obje postaju sve značajnije i čuvanje za te dobre Hrvate i katolike po glasu svetosti dobrog oca Antića.

Uza svu radost zbog Antićeva glasa, kao i „Antićeva dana”, ipak se vidjela kod mnogih mlađih nostalzija za Domovinom, koja je u ratu, da joj svim mogućim sredstvima pomogne.

Reče o. Tihomir da je američka vojska, kojoj se obratio za pomoć Hrvatskoj u ratu, iz svoje vojarne pružila malo pomoći, ali veoma vrijedne i važne za obranu. Nadajmo se da će po priznanju Hrvatske i Amerikanci postati suosjećajniji i darežljiviji za porušenu Hrvatsku i za njezine napačene prognanike, obitelji i ljudе.

V.T.

O. ANTIĆ I SVETA ISPOVIJED U MAINZU

Peta korizmena nedjelja (pred Cvjetnicom, nedjeljom muke i smrti Gospodnjeg), koja je ove godine pala na 5. travnja, poznata u kršćanskem svijetu po mnoštvu vjernika kao nedjelja korizmeno-uskršnje sv. isповједи, očitovaše se tog dana Gospodnjega i u Hrvatskoj katoličkoj misiji u Mainzu kao i nedjelja sluge Božjeg oca Ante Antića, kako je i zaželio sam revni voditelj o. fra Stanko Dotur koji je pozvao u misiju Vicepostulatora fra Vladimira Tadića.

Već prije sv. mise i u vrijeme pobožnosti križnoga puta, koji je predmolio o. Stanko, kod svih isповјedaonica i više isповјednika tiskalo se je mnoštvo vjernika u redovima da svoje grijeha okaje i prizna u sv. isповјedi; da od Boga prime oproštenje, milost i mir. Nekima će taj dan Gospodnji u mainzkoj crkvi sv. Bonifacija (Bonifacius Kirche) poradi te sv. isповјedi ostati duboko značajan i nezaboravan dan jer će – nenadano – zbog lika sluge Božjeg oca Ante Antića koga je u nadahnutoj propovijedi voditelj Vicepostulature istakao kao velikog djelitelja tog sakramenta pokore i obraćenja za istinski i duhovniji život duše koji je i sam Sluga Božji svakodnevno za sebe tražio svojoj duši. Ta nedjelja će mnogima u Mainzu u duši ostati stvarnost radosti obraćenja Bogu.

Sluga Božji te nedjelje u Mainzu postaje poticaj da se po njemu neki očevi, koji se godinama nisu isповјedali a niti željeli oprost svojih grijeha, u sv. isповјedi opredijeliše s

posebnim obraćenjem i nadnaravnim zahvatom na sv. isповјед koja će ih nakon dugih godina njihova tumaranja bez Božjeg milosnog života u duši pomiriti s Božjim milosrđem, milošću u punoj ljubavi, a to se stvarno po milosti doživljava samo po skrušenoj i poniznoj sv. isповјedi i sv. pričesti.

Ti pokornici, koji su godinama negirali probleme svojih grijeha i prezirali obraćenje Bogu u sv. isповјedi, po Božjem služi ocu Antiću postaće te nedjelje neobično pomireni u Bogu, obdareni sakramentom sv. isповјedi postaće sretni i zadovoljni u svojim dušama što se vidjelo i čulo poslije sv. mise u mainzkoj crkvi sv. Bonifacija, kada se samo u crkvi i pred crkvom govorilo: „*Bilo je po ocu Antiću danas predivno, nezaboravno!*”

Doživljeno je duhovno čudo, pravo obraćenje moga muža, toga i toga, izgovarale su te riječi više usana žena i majki s velikom duhovnom radošću, a neposredno i poslije sv. mise pred o. Vicepostulatorom za kauzu Sluge Božjeg također zamoliše da što prije dođe ponovno i da u dvorani održi predavanje. Čule su se riječi: „Opet nam i što prije dođite s ocem Antićem!”

To je osobno doživio i revni misionar o. fra Stanko koji se nakon kraćeg odmora i sam raspoložio kada je čuo za radost obraćenja, te sutrašnjeg dana došavši u Frankfurt osobno se zahvalio o. fra Vladimиру za misli upućene vjernicima na sv. misi u Mainzu, a glavni lik propovijedi bijaše Sluga Božji kao isповјednik i voditelj duša k Bogu i Božjem životu.

Inače te nedjelje mnogi vjernici za upoznavanje oca Antića nabavili su za sebe mnoge knjige o Antićevu životu koji bijaše ispunjen

mogim karizmama za obraćenje i vođenje duša po svetoj isповједi i duhovnim savjetima. Mnogi su željeli njegove sličice s molitvama za beatifikaciju i za milosti po njegovu zagovoru, a bio ih je i veći broj koji su tražili i velike slike za svoje domove, sobe, kako bi time Sluzi Božjem iskazivali i veće štovanje i čast.

Završimo: o. fra Stanko u misiji za braču Hrvate mnogo djeluje i radi na sakupljanju pomoći braći Hrvatima u domovini koji su proganici pred stravičnim srboarmijskim ratom

koji je, kako se zna u svijetu, obilježen sindromom najveće sotonske laži i mržnje, pakleni rat protiv nedužnoga i nevinog hrvatskog naroda u Hrvatskoj kao i Bosni i Hercegovini. Zasluge, svakako, za sakupljanje pomoći pripadaju fra Stanku i njegovim vjernicima kao što mu pripada i ovaj nedjeljni susret vjernika s glasom o svetosti s dobrim likom oca Ante Antića.

Fra Vladimir

ZAHVALNA SV. MISA ZA OZDRAVLJENJE

Ponedjeljak 27. travnja, nakon vidnog ozdravljenja apsolventice N.P. (apsolventica matematike, fizike i glazbe pri Institutu za crkvenu glazbu), bio je određen dan za sv. misu zahvalnizu na čast Presvetog Trojstva koja se je slavila u kapeli Majke Božje Lurdske (do sobe sluge Božjega oca Antića). Naime, studentica je naglo oboljela od teške bolesti na mozgu. Kad je poslije tjedan dana opazila da visoka temperatura ne pada, a oboljenje sve teže, javila je svojim dobrim roditeljima u Rovinj da se obrate na prof. č.s. Imakulatu Malinku i da će im ona sve kazati, što su namah i učinili po dolasku u Zagreb.

Kod posjeta na zaraznu kliniku našli su je u veoma teškom stanju, a doktor E.M., veoma cijenjeni stručnjak i specijalist, otvoreno im je rekao da im je kći u veoma teškom stanju (bakteriološko oboljenje treće komore mozga) i da će oni sve učiniti za ozdravljenje, ali da je iznad njihovih mogućnosti potrebna pomoć Božja. Kod dijagnoze i upozorenja liječnika, koji znanstveno i godinama liječi veoma teške slučajeve, a dogodi mu se – kako zna reći – da mu i lakši slučajevi naglo preminu, roditelje Antuna i Idu upozorila je č.s. Imakulata, štovateljica oca Antića, da odmah počnu zajednički moliti devetnicu na čest Sluge Božjega za ozdravljenje njihove kćeri. I nakon devet dana bolesnica se naglo oporavila od

bolesti koja ju je vodila u smrt, u grob. Nastavili su s molitvom i drugu devetnicu i zdravlje poslije teške bolesti je sasvim zadovoljavajuće.

Zahvalni Božjoj pomoći po zagovoru sluge Božjega oca Antića, roditelji i čč. ss. Imakulata, Cecilija i Asumpta s uskrsnim su pjevanjem slavili sv. misu zahvalnicu na čest Presvetog Trojstva, koju je služio o. Vicepostulator, a potom su se navratili u sobu Sluge Božjega i na njegov grob s molitvom, zahvalom i preporukom za potpuno ozdravljenje, nastavljajući i treću devetnicu.

Pred spiljom i u samostanskoj kapeli Majke Božje Lurdske, koja se nalazi do sobe preminuća o. Antića, proslavljena je zahvalna sv. misa na čest Presvetog Trojstva za ozdravljenje po zagovoru Sluge Božjega koji je zadnjih godina zemaljskog života slavio u toj kapeli sv. euharistiju; u njoj obavljao mnoge svoje pobožnosti, a mnoštvo vjernika po sv. isповјedi i duhovnim savjetima vodio u Božjem životu, a mnogo puta viđen i zatečen u pobožnim uzdasima pred svetohraništem gdje je od ljubavi pred Svetootajstvom plakao moleći za Crkvu i narod

SV. FRANJO I O. ANTIĆ NA DUHOVNIM VJEŽBAMA U VRBANIĆEVOJ 35

U Franjevačkom samostanu Majke Božje Lurdske u Zagrebu (Vrbanićeva 35) za samostansku braću, kao i za članove FSR u župi, od 4. do 7. prosinca '91. obavljene su godišnje sv. duhovne vježbe. Iako bijahu u vrijeme ratnog pustošenja, kada se nikome nije lako sabrati na molitvu i razmišljanje, ipak su obilovale tonom i naglaskom da svaki čovjek može ratovati i biti u ratu po ljudskom i kršćanskem životu sa samim sobom, protiv svoje vlastite duše, vjere, savjesti i spasenja..., a to je doprinijelo većoj sabranosti, skrušenosti kao i pojmanju vlastitog poziva.

Kroz četiri dana toga duhovnog ozračja u obnovi vjere, zavjeta, duhovnoga i molitvenog života duhovni voditelj o. fra Vladimir Tadić, vicepostulator, održao je 14 duhovnih nagovora. Na sebi svojstven način u svakom predavanju istaknuo je sv. Franju i njegovo cijelovito obraćenje i predanje Gospodinu Isusu Kristu i bratu čovjeku, a uz asiškog Sveca nije izmakao ni spomen na život, djelo i ljubav sluge Božjega dobrog oca Antića za užvišeni primjer življenja kršćanskog savršenstva, dok je za braću i sestre, članove FSR-a, spuštajući se u njihov svakidašnji život i posao u obiteljskom životu i radu uz Franjine i Antićeve karizme, pokazivao i uzore članova Trećega reda koji su u Zagrebu zračili sve oko sebe franjevačkom dobrotom i svesnošću, a takvih trećoredaca bijaše u nedalekoj prošlosti i u župi Majke Božje Lurdske; posebno u vrijeme dobrog oca Antića, kojima je i sam često znao držati duhovne mjesecne sastanke i nagovore.

Treći Red u župi – u vrijeme Antićeve života na zemlji – imao je svoj najveći i najaktivniji procvat.

Preostaje dodati da je sadržaj duhovnih vježba, makar uz nemirivan ratnim bjesništom protiv nevinoga hrvatskog na-

roda, bio ispunjen duhovnom atmosferom, jer je svaki život djelo Stvoritelja, a mi, franjevc i članovi FSR-a, kada smo toga svjesni po duhu vjere, i jesmo svi zajedno po Isusu Kristu braća i sestre u životu po njemu; svejedno, živjeli mi Pravilo sv. Franje u samostanu ili u svijetu, u svojoj obitelji. Prava mjera naše bratskosti, sestrinstva i ljudskosti nije nam krvna veza nego božanski kriterij: ljubav prema Bogu i braći i sestrama, bližnjemu, u čemu najsavršeniji uzor dolazi od primjera sv. Franje, što ga je dostoјno i cijelovito proveo u vlastiti život i naš sluga Božji dobar otac Ante Antić.

U duhovnim vježbama, makar u ratu, po primjerima sv. Franje i Sluge Božjega, koji su rasvjetljivali naša razmatranja i meditacije, duhovne su vježbe donijele svoj plod braći i članovima FSR-a, a po molitvama i dragoj našoj domovini Hrvatskoj.

Na kraju istaknimo da bi duhovne vježbe sigurno bile veoma bogate kada bi ih se pripremilo prema duhu molitve, pokore i obraćenja – što je intenzivno proživiljavao kroz cijeli svoj život naš dobar otac Ante Antić.

Sudionik na duh. vježb.

INTERVJU

“ON JE ZA MENE BIO PROROK BOŽJI”

O. fra Franjo Petričević spada među vjerne i najiskrenije štovatelje o. fra Ante Antića. Njemu Sluga Božji bijaše i magistar u Makarskoj. Danas je fra Franjo u odmakloj dobi, živi i aktivno djeluje kao isповjednik u samostanskoj obitelji i svećeništu u Sinju. Stalno u franjevačkom habitu, s krunicom u ruci i na pascu a s potpuno bijelom kosom te brzim hodom svakome oči otvara. U svom srcu nosi najljepše uspomene na oca Antića. Imao sam sreću od fra Franje pribilježiti za dragi list "Dobri otac Antić" o njegovoj živoj uspomeni na Slugu Božjega.

Fra Franjo može satima govoriti o ocu Antiću i, kako reče, progovorio je na 42 stranice u svom svjedočanstvu koje je poslao Vicepostulaturi u Zagreb. Neke momente, koje nije zabilježio, evo sada donosi za cijenjene štovatelje o. Antića.

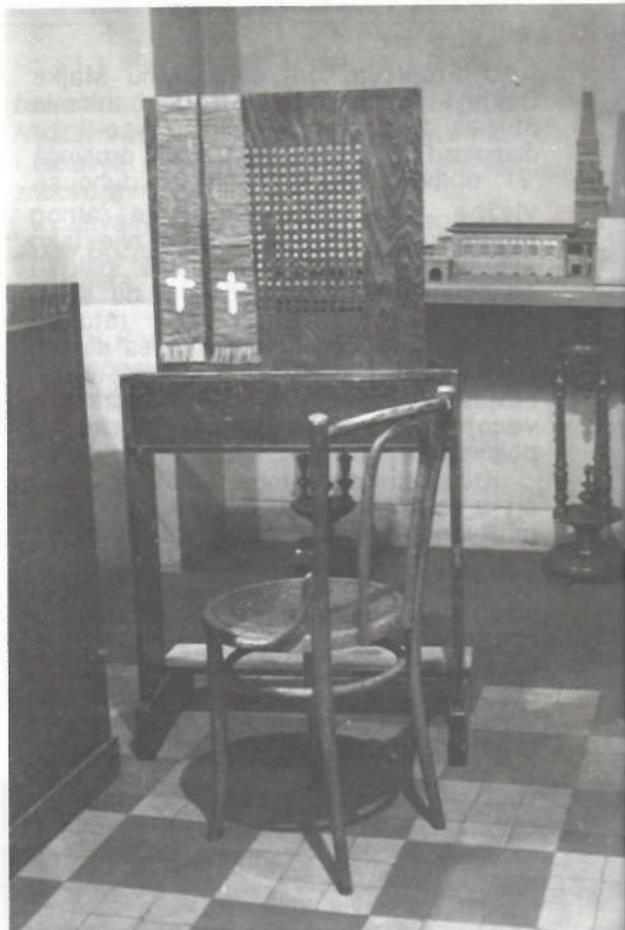
Fra Jozo: Kakav Vam je bio – prema Vama – fra Ante kao magistar?

Fra Franjo: Bio mi je otac. Imao sam običaj često kleknuti pred fra Antu i od njega tražiti blagoslov. Znao mi je reći: "Slušaj, dijete, Bog od tebe traži da budeš sav njegov. Kod tebe ne smije biti še-vrđanja s Bogom. Bog traži da budeš svet svećenik. Ako se ne spasiš kao svet svećenik, bit ćeš proklet. Ili vas Božji ili vas Čavljil!"

Fra Jozo: Jeste li se kod njega ispo-vijedali?

Fra Franjo: Da!

Fra Jozo: Što bi Vam znao reći?

Na slici: isповjedaonica sa štolom o. Antića (nekoć u kapeli Majke Božje Lurdske, gdje je Sluga Božji godinama ispovjedao i bezbrojne svoje penitente vodio k Bogu i sreći života) danas se čuvaju u sobi njegovog preminuća

Fra Franjo: Jednom mi je rekao: "Kad si bio u grijesima, Bog je silno ljubio tvoju dušu, a koliko je danas mora više ljubiti?" Ne mogu zaboraviti njegove riječi kad mi je kazao da on za mene ima posebnu Božju milost, radi upoznavanja moje duše. Na kraju studija bogoslovije

učinio sam kod njega veliku sv. isповјед. Poslje isповједи mi je rekao: "Fra Franjo, da sada umreš, ti ne bi imao ništa više reći vječnome Sucu, a da to nisi meni kazao." Toliko me je u duši prepoznao.

Fra Jozo: Vi, fra Franjo, stalno na pascu nosite franjevačku krunicu. Ima li otac Antić u tome nekog utjecaja, dio, kad je molite?

Fra Franjo: On mi je preporučivao uvijek molitvu velikog Ružarija. To je molitva triju krunica. To nisam nikada propustio, jedino ako me je boljelo, kad sam bio teško bolestan.

Fra Jozo: Imate li neki posebni doživljaj kojeg biste sada kazali, a vezan je za fra Antu, Vašega magistra?

Fra Franjo: Bilo je to 1963. godine kada sam posjetio Zagreb, a fra Antu nisam našao u samostanu. Toga dana bio je u Samoboru. Pošao sam k njemu u Samobor da ga posjetim i vidim. Kad sam ga pozdravio i kazao mu da sam došao malo u Zagreb radi velesajma, da obiđem velesajam, on će mi odmah: "Ti si, fra Franjo, došao radi mene. Sutra ćemo se naći zajedno u Zagrebu". Sutradan mi je trebao otkriti dušu nakon 12-14 godina od Makarske, trebalo se je isповјediti pred njim. Bio sam u strahu. Što cu mu otkriti, isповјediti? Kad sam se jednom isповједao kod strogog svećenika, taj je isti svalio na mene sve gromove i strijele, a fra Ante, kada je o tome doznao, ovako mi je razjasnio: "Bog te ponizio, Bog te ponizio, da ti sam budeš milostiv dušama. Nije to bila tvoja zloča, nego slaboća. Iz tvoga poniženja Bog će izvući veće dobro za spas duša, za svoju slavu po njima, kao i tvoje dobro. Tako ćeš još više privlačiti Bogu duše." Vidite li kakva je razlika kod svećenika, isповјednika? Jedan ima oštrinu i srdžbu, a drugi, kao fra Ante, blagost, ljubav da pokaže pravi put i milost isповijedi.

Fra Jozo: Što Vas je još – možete reći – kod fra Ante privlačilo?

Fra Franjo: Bio je prorok! Prodiraо je i gledao u dušu. On je čovjeka liječio. Preobražavao. Mijenjaо je svog penitenta u čovjeka stvorena na sliku Božju. Bilo je to 1954. ili 1956. u Sinju, kada je u devet sati navečer fra Ante pokucao na vrata moje sobe. Otvaram mu vrata i velim: "Oče, kud ćete u ovo vrijeme?" On se okrenuo kao da sam ga prekorio,

uvrijedio; činilo mi se da se ražalostio – što sam pažnju odbio. On je znao moju dušu. Rekao sam mu da mi je zgodnije i bolje da sutra ujutro popričamo, a u duši sam mislio kako ću otići u župu Grab i neću se vraćati dok otac magistar bude u Sinju. Izjutra rano krenem na biciklu prema Grabu preko Brnaza. No, od Sinja kroz Brnaze do raskršća prema Trilju pratili su me silne muke. Ni voziti biciklu nisam mogao jer me je savjest korila. U sebi sam izgovarao ove riječi: "Isuse, kunem se tvojim svetim Imenom da ću se odmah vratiti u Sinj čim proslavim svetu misu u Grabu." Tako je i bilo. Kad sam proslavio sv. misu, odmah i najhitnije sam krenuo u Sinj. Trebam hitno na isповјед kod oca Magistra. Klekao sam i najprije zatražio oproštenje jer sam ga – smatram – uvrijedio; rekao sam mu što sam mislio sinoć u sebi kad sam odbio njegov posjet. A on će mi kao pravi prorok i čovjek Božji: "Vidiš, fra Franjo, dokle bi te dovela tvoja lukavost da te Duh Sveti ne rasvjetljuje, ne nadahnjuje. Vidiš li kako je ljudska narav lukava, često i opasna za duhovni život vječne duše?"

Fra Jozo: Fra Franjo, jeste li imali kada kakvih neugodnosti među braćom, pa što bi Vam, u tom slučaju, fra Ante znao reći?

Fra Franjo: Jednom zgodom mi je rekao: "Ti si zapostavljen od starješina, ali ne da bi te oni mrzili, nego tvoja slava na nebu mora biti veća kada si na ovom svijetu zapostavljen." I rekao mi je još: "Ljubav tvoju prema siromasima nisu ti dali fratri, nego tvoji roditelji!" On je za mene bio prorok i čovjek Božji.

Fra Jozo: Hvala Vam, fra Franjo, na iskrenom i bratskom razgovoru!

razgovor vodio fra Jozo Župić

Duh Sveti bijaše svagdašnji „predmet“ Antićeve molitve te nije ni čudo da je on uvijek i nanovo zasjao u sjaju Duhom istine onima koji su ga tražili za sv. isповјед

IZ VAŠIH PISAMA

Poštovana redakcijo!

Prije nepuna dva mjeseca moja dobra susjeda mi je ponudila na čitanje nekoliko posljednjih primjeraka glasila "Dobri otac Antić". Dotad nisam ni čula za toga svetog čovjeka koji je još i za života darivao ljudi milostima koje je svojim molitvama isprosivao od Isusa Krista.

Primjerke sam pročitala u duhu i ponovno se vraćala na neke dijelove njihova sadržaja, posebno na pisma oca Antića upućena nama vjernicima, čitateljima. I danas, dvadeset i šest godina nakon njegove smrti, ona su nam pravi putokaz u životu, savjeti i pouke kako se približiti Bogu i kako mu se utjecati molitvom. Oh, kako bih bila sretna da sam ga mogla upoznati za života i bar jednom pristupiti na isповijed kod njega koji je bio obdarjen milostima Duha Svetoga, koji je pronicao u ljudska srca i duše.

Pa ipak zadovoljna sam (i zahvalna svojoj dobroj susjedi) što sam ga upoznala kroz sadržaje nekolicine časopisa, a sada završavam čitati knjigu Ž. Kustića "Tješitelj čudotvorni".

Upoznavši njegov život odlučih ga moliti svakodnevno za moje duševne i tjelesne potrebe kao i za njegovo proglašenje blaženim i svetim.

Zelim biti pretplatnik časopisa za 1992. godinu i šaljem novac. Ostatak novca namjenjujem kao dar za potrebe beatifikacije. Željela bih naručiti i knjigu "Tješitelj čudotvorni". Budući da ne znam cijenu knjige, molim redakciju da mi je dostavi kako bih mogla izvršiti pretplatu.

Unaprijed zahvaljujem

K.B. (učiteljica) – K. Lukšić

Zahvaljujemo na svemu; posebno na izvanrednom glasilu "Dobri otac Antić" koje je sve bolje, bogatije, sadržajnije i privlačnije. Neka svakome bude na veću slavu Božju i na poticaj brojnijoj braći, sestrama i svemu puku Božjemu koji ga čita i prati! Bog vas blagoslovio u što skorijem proglašenju Sluge Božjega za blaženika i sveca, što će biti radost i sreća cijelom narodu.

čč. ss. klarise – Zagreb

26

... Iskreno se zalažemo mi braća misionari iz provincije našega Sluge Božjega oca fra Ante Antića da se glas o njegovoj svetosti proširi u našoj misiji Luhwinja u Zairu. Posebno su nam dobro došle njegove sličice u prigodi svećeničkog ređenja fra Manassea Murhabazi (4. 9. 1988) koje nam je poslao bivši vicepostulator o. fra Stjepan Vučemilo. Antićevu kratku biografiju i molitvu za proglašenje blaženim i svetim preveli smo i tiskali na sličicama na *mashi* jeziku za naše kršćane koji ga tako najbolje upoznaše i koji mu se mole kada mole za njegovu beatifikaciju.

Mogu kazati da se našim kršćanima, svima bez razlike, jako dopada i svida Antićev životni-franjevački put i uspon do vrhunca savršenstva života, a posebno što je znao po vršenju volje Božje iskoristiti sve darove Duha Svetoga u svome životu. Mnogi mu se roditelji mole i utječu njegovu zagovoru da im Sluga Božji isprosi milost za duhovna, svećenička i redovnička zvanja i da svoju djecu odgoje ljudski i kršćanski.

Dao dragi Bog po zagovoru oca Antića da tako bude!

fra Ante Vukušić, Luhwinja – Zaire

Poštovani uredniče!

Pred nekoliko dana primila sam glasilo DOA koje s pravom promovira istinsku dobrotu, ljubav i svetost dobrog oca Antića, na čemu Vam najljepše zahvaljujem da tako krasno o o. Antiću pišete, a on je zasluzio i već postigao daleko više u vječnom nebu.

Glasilo vam je vrlo lijepo, puno sadržajno i poučno. Po svojim člancima svakome je od velike duhovne koristi, a osobito najjaču snagu i moć pružaju nama čitateljima Antićeva pisma koja nas ravno vode k Bogu.

Pretplatu za '92. šaljem, a višak neka bude za troškove Vicepostulature.

Ostajem vjerna štovateljica Sluge Božjega, kome se u ovim teškim ratnim vremenima svakoga dana molim za mir, priznanje i potpunu slobodu naše drage Hrvatske. Vama i cijelom samostanu želim sve najbolje po zagovoru oca Antića.

Uz najljepše pozdrave

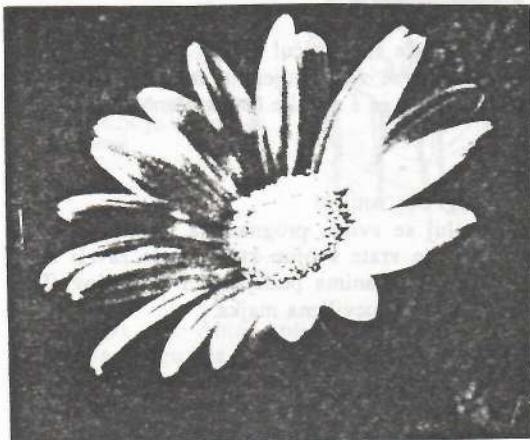
od Uršule – Rijeka

Zahvaljujem ocu Antiću za sretno i uspješno putovanje u Rim na međunarodni kongres u studenome ratne 1991. godine.

Ovo je još jedna potvrda onoga što se zna o Sluzi Božjem u vezi s njegovim protektoratom stručnog usavršavanja dok je živio na zemlji. Kada sam prvi put išla u Rim u studenome 1961. godine, otac Antić je bio na braniku, ali ne samo to. Zagovarao me je u Rimu kako bi ispunio moju želju da dođem na učenje i usavršavanje na tamošnjoj najvećoj klinici moje specijalnosti. Kada su me njegova redovnička braća i bivši učenici svetog Magistra preporučili, rekao mi je

jedan od direktora te klinike: "Il vostro protettore è grande." Te riječi direktora mogle su se odnositi na ugledne učenike oca Antića u Rimu, ali još više i sigurno na njega samoga, a da za oca Antića talijanski profesor nije ni znao. Od tad su mi svi putovi po zagovoru i zaslugama o. Antića bili otvoreni za odgovarajuća medicinska internacionalna udruženja u borbi protiv humanih bolesti. Želim cijenjenoj Vicepostulaturi uspjeh u radu i skoru beatifikaciju našega dobrog oca Antića.

*S poštovanjem i zahvalnošću
prim. dr. sc. D.B. – Zadar*

Časnom sluzi Božjem o. Anti Antiću

Na svetačkom nebu zvijezda nova
hrvatskoga roda, šibenskoga kraja,
zasjala sjajem blaženih snova,
putokaz divan željnima raja.

Pripjev:

Antiću dobri, Ante naš dragi,
blaženi oče, roda nam diko,
na potrebne svrni pogled blagi,
na žalima našim ti si niko.

Serafskog Oca sljedbenik harni,
poniznosti voli, siromaštvom diše,
pravila njegovog vršilac marni,
k Bogu on hita sve više i više.

Pripjev: Antiću dobri...

Ljubavlju prožet Krista on voli,
Mariju svojom Majčicom zove,
sveder se njima žarko moli
za sreću našu, milosti nove.

Pripjev: Antiću dobri...

o. fra Vjeko Vrčić

Dobrom ocu Antiću

Blagoslov nam s neba pruži
svakom stvoru, zemlje sinu,
čuvaj našu svetu grudu
Hrvatsku nam domovinu.

Na zemaljskoj tužnoj cesti
blagoslov Tvoj nek nas prati,
u domove razrušene
opet život, mir povrati.

Oče Ante blagi moj,
molitvama uz nas stoj.
Za naš narod koji strada
budi pomoć, budi nada.

Ti izlijeći teške rane,
djeci vrati vedre dane.
Put pokaži programima,
učvrsti nam vjeru svima.

Denka A.P.

USLIŠANJA - ZAHVALNICE - PREPORUKE

Dobri oče Antiću, zahvaljujem Ti na snazi koju si mi dao u mojoj molitvi i molim Te da mi pomognes da izdržim u teškoćama koje su preda mnom. Molim Te da mi izmoliš milost i obraduješ moje srce u ljubavi. Molim Ti se i zahvaljujem!

Irena

Zahvaljujem ocu fra Antu Antiću što je uslišao moje molitve i ozdravio moju mamu.

Tvoj subrat Ante Sambunjak

Dragi oče sv. Antiću!

Puno ti se zahvaljujem u ime moga sina i molim Te da ga i nadalje čuvaš. Puno hvala.

Mira

Dragi oče Antiću!

Smiluj se svima prognanima, ranjenima, da se što prije vrate svojim kućama, da završi rat. A mojim ukućanima podaj mir i blagoslov. To Te moli jedna ucviljena majka.

R.M.

Dobri moje oče Ante Antiću!

Hvala Ti puno, puno, jer si mi već drugi put čudesno pomogao da sam uspješno položila teške ispite na fakusu. Sila si! Blagoslovjen bio veliki Bog i zbog Tvoje dobrote i svetosti. Amen.

Tvoja Blaženka

Dobri oče Antiću, baš Ti hvala! Predavan si u očitovanju Božje dobrote i blizine ljestvica vječnosti. Tu ljestvu želim dijeliti svima gledajući Te na oltarima Crkve. Dođi tamo što prije.

Marija

Najdraži moj sveće, dobri oče Ante Antiću! Danas je 16. travnja 1992. Dan je sjećanja tvojega dragog rođendana. Rodio si se prije 99 godina. Bio si malen, ali već tada bio si velik i svet. Ja te molim da doživim u zdravlju više tvojih svetih rođendana, a molim te i za naše borce, ranjenike, teške invalide i za čitavu našu Hrvatsku da krene putem mira i sreće.

Sve nas spasi, brani i blagoslovi.

M.P.

Pozdravljam Te, dobri oče Ante Antiću, i zahvaljujem Ti na svim milostima. Danas je Tebi 99 godina. Hvalim dragog Boga što nam je podario tako dobrog sveca. Čuvaj nas i dalje, zagovaraj nas svojim molitvama.

H.K.A.

Dobri oče Ante, zahvaljujem ti za tvoje molitve za moje zdravlje i za mir i kraj rata u našoj domovini. O, Bože naš Svemogući, pomozi da naš zagovornik dobri otac Ante bude proglašen blaženim.

Krunoslava

I danas su moje oči, Gospodine, uprte u Tebe po zagovoru o. Antića, ispuni moje molbe. HVALA.

Tebe, Bože Sveti, Oče Nebeski, molim po zagovoru tvoga sluge o. Ante Antića za mir u duši i ljubav u srcu. Pošalji Duha Svetoga i ojačaj me da mogu prihvatići sve što mi donosi život, sve kušnje i trpljenja. Ti znaš da ja volim Dragana i da sam sve mislio i želio ozbiljno. Daj joj ljubavi za mene i snage da mi se može vratiti, ako je to tvoja sveta Volja. Oče Antiću, molim te zagovaraj me, zajedno s mojom pokojnom mamom kod dragog Boga i moli za Dragana da joj omekša srce i ispuni je ljubavlju, te imadne snage krenuti opet sa mnom. Molim te iz srca

Tvoj sin Matija

Dragi oče Ante Antiću!

Hvala ti što si uslišao moju molbu i spasio muka mojega brata Željka koji je, primivši posljednji sakramenat, otišao k tebi.

Hvala

Sveti i dragi moj oče Ante!

Sudjelujući u molitvi svetoga križnog puta s tisućama vjernika u ovoj našoj napačenoj i krvlju natopljenoj Hrvatskoj zemlji, molim Te danas, budi uz sve naše hrabre vitezove koji i ovog trena stoje na braniku voljene nam Hrvatske.

Zajedno s mojom obitelji molim te usrdno, čuvaj nam rođaka kojeg poštujemo i volimo. Danas je zamalo izgubio život braneći dostojanstvo Hrvata.

U Kristu Tvoja R.D.

Danas je Tvoj 99. rođendan, dobri oče Ante Antiću, molim Te, sačuvaj moj Metković i moju majku Maru i sve moje drage od bombardiranja. Molim Te, dobri Oče, usliši molitvu moju.

Dinka

Na današnji Ti dan zahvaljujem na datoj mi milosti koja je ohrabrla moju dušu i srce. Budi i nadalje uz mene, štiti me i brani. Čuvaj one divne i dobre ljude koje Ti preporučujem svakodnevno u svojim molitvama. Moli za Hrvatsku! Hvala Ti, Oče moj!

Tvoja odana R.D.

Dobri moj fra Ante!

Znam, moji najdraži koji su u vječnosti danas su Ti već čestitali Tvoj 99. rođendan. I ja to činim dok zahvaljujem Bogu za Tvoj život dobre i svetosti u kojem si do punine izvršio životnu zadaču koju Ti je Bog odredio. Uspio si to rađajući se svakodnevno na novi život u Duhu Svetom. Baš za taj i takav život danas Te molim. Izmoli ga i podari svakom čovjeku, pa da naša domovina i cijeli svijet zaživi novim životom. Mene, Oče, blagoslovi, da ne živim i ne umrem uzalud.

Svjetlana

I kad se molimo Božjem ugodniku Isus kuća na vrata srca i traži da nam molitve budu ponizne vjerne, pobožne, postojane; takve molitve – iskusili su mnogi – rado su uslišane po zagovoru služe Božjega oca Antića

Oče Antiću, molim Te, pomozi zahvaliti Gospodinu na svim milostima koje me prate, naročito za sveto krštenje i obraćenje. Pomozi nam svima da se spasimo, a pomozi i da se rastoči i nestane grijeh i mržnja iz svih naših naroda. Pomozi u besparici i da ne izademo iz Srca Isusova.

Tvoja Helena B.

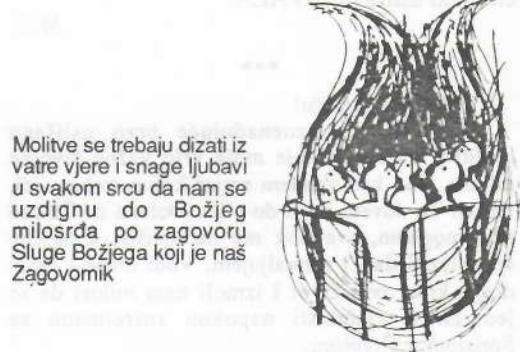
Dragi oče Ante Antiću!

Molim te, moli za mene i moju suprugu da živimo i poslije života u sreći.

Ivo

Dragi Oče, molim te da mi u blagoslovu čuvaš moje dijete i učiniš sve da u vjeri ostane i živi u ljubavi sa svojom izabranicom života i da ju preobradiš u krilo Crkve i lijepog osjećaja spokojsstva i blaženstva vjere. Moli se za moju djecu, blagoslovi Marija na sadašnjem dalekom putu da se sretno vrati.

Blanka

Molitve se trebaju dizati iz vatre vjere i snage ljubavi u svakom srcu da nam se uzdignu do Božjeg milosrđa po zagovoru Sluge Božjeg koji je naš Zagovornik

Dobri oče Ante Antiću, moli se za mog Nevena Bogu da ga sačuva na fronti koju bezbožnici opet nemilice napadaju, da sačuva njegov život. Moli se i za sreću naše veze da sretno ove godine osnujemo bračnu zajednicu, te za ispunjenje moje velike molitve. Vječna Ti hvala, dobri zaštitniče!

T.

Dobri fra Ante!

Svetiču svoje duše i dobrotom svoga srca ZAUZMI SE ZA MOJ DOM, teško stečen. NASTANI SE U NJEMU I BUDI SADA NJEGOV JEDINI STANOVNICK. Svojom prisutnošću u njemu, svojom molitvom i zagovorom OBRANI GA OD SVAKOG NEPRIJATELJA. Zauvijek budi zaštitnik ovog doma i pomoćnik onih koji se tako silno žele vratiti u njega. Pomozi da se opet sretno vrate pod ovaj krov i da žive u miru, obraćena srca i duha usmjerena Bogu u ljubavi i zahvalnosti. Svojim moćnim zagovorom izmoli od Boga MIR cijelome hrvatskom narodu, a sačuvaj moj grad i njegove stanovnike od zloće neprijatelja. Ti nam budi nebeski prijatelj i moćna zaštita.

Marijan

Dobri moj Oče!

Ona koju Ti ljubiš bolesna je... Ti znaš najbolje što mi ona znači. Pohodi je svojom ljubavlju, nježnošću, dobrotom. Znaš da teško podnosi bol. Budi joj bliz i pomozi joj. Nisam vrijedna, nisam dostoјna... Zato molim Tebe. Znam, Tvoja riječ, Tvoja molitva i Tvoj vapaj upravljen Najvećem liječniku duša i tijela – Isusu, donijet će joj olakšanje i zdravlje. Razveseli nas, Oče, darom ovog ozdravljenja, a mi ćemo slaviti Boga koji se tako divno očituje preko Tebe, svoga Sluge, što nas po Tebi tako čudesno uslišava. HVALA!

M.B.

Dobri oče Antiću!

Hvala Ti za iznenađujuće brzo uslišanu molitvu, za razrješenje moje vrlo važne životne dileme. Sad kad znadem smjer kojim trebam ići, molim Te dovedi me i do cilja. Dolazti ću Ti kad god mognem, sve dok me ne uslišiš, a poslije ću dolaziti da Ti zahvaljujem. Vodi mene i moje drage kroz ovaj život i izmoli nam milost da se jednom u vječnosti napokon susretнемo sa Smislom i Životom.

Zahvalna L.

Dobri Oče!

Hvala što me Tvoja dobrota sve više privlači, što mi je sve više poticaj i dar.

M.

Sveti oče Antiću!

Hvala Ti za divna dobročinstva! Spremam se da svjedočim o Tvojim čudesima u mom životu. Hvala Ti! Moli i dalje za nas. Hvala i slava Ti kod našeg Gospodina. Moli za nas.

Zdravka

Predragi oče Ante!

I ovaj put odlazim s Tvoga groba sva jedna i očajna sa suzama u očima zbog sve većeg zla i progonaštva što se sručilo na Tvoj hrvatski narod. Ti si, sveti Ante, živi svjedok pokolja 1945. nad našim narodom. Ti znaš s kakvim se zlikovcima opet susretosmo. Zato, sveti Ante, posvjedoči Bogu našemu o teškim mukama u kojoj se nalazi cijela Hrvatska. Isprosi od Njega svoj dar svetosti i ujedno nas kroz tu svetost osloboди od zla čim prije. Prikrati ove teške dane i UČINI ČUDO SVETOSTI! To te moli od srca i svim svojim bićem

Tvoja Ivanka D.

Dobri oče Ante, usuđujem se zamoliti Te da se zauzmeš za moju familiju užu i širu koja je daleko od Boga. Posebno molim za moju kćer koja je na velikoj stranputici. Molim, pomozi da se spasi i krene putem Krista i njegove svete Majke Marije, naše zagovornice kod Nebeskog Oca, Sina i Duha Svetoga.

Zahvalna majka i supruga

Dragi Oče!

Molim te, pomozi mi, Trebam tvoju pomoć i pomoć Duha Svetoga. Pomozi mojoj obitelji i svim mojim priateljima. Posebno te molim za Ivanu da nađe put koji kreće prema Ocu i Njegovu Sinu. Daruj mir Hrvatskoj. Hvala.

Tomislav

Dobri oče Antiću!

Hvala ti za snagu i ufanje što mi daješ. Molim Te iz sve duše, obrati moga Antu, daj mu snage i jakosti da prebrodi borbu u sebi. Da on i Pavle budu opet kao nekad. Dobri moj oče, čuvaj i dalje sve ljude dobre volje. Čuvaj moju djecu, čuvaj sve mlade. Preporučujem Ti se i dalje i duboko u srcu i duši znam da se za sve nas utječeš i zauzimaš kod naše Majke i Nebeskog Oca! Hvala! Daj nam MIR!

J.A.

Zovem Te, dobri Oče, i znam: Ti me čuješ. Na Tvome grobu osjećam život. U tamnom kutu Tvoga zemnog prebivališta doživljavam svjetlo; u nijemoj tišini čujem Ti glas. I tko da povjeruje u toplinu kamena koji Te skriva doli onaj tko Tvoju toplinu čuti u žaru molitve i zrakama milosti koje iz Tvoga groba izviru?! Ti nisi ni tuga, ni mrak, ni udaljenost. Ti si živ. Ti si blizina i radost. Ti blistaš i treperiš u plamenu malenog svjetla koje tako skromno i tiho govori da si tu, da nas uvijek čekaš – baš kao nekad. Hvala Ti, Dobri, za nevidljivi stisak ruke i dodir vječne ljepote što struji iz Tvoga duha. Poslušaj, Oče, ovu tišinu i prepoznaj u njoj krik moga srca i vapaj duše. Ime koje Ti šapćem zapiši u svoje srce, pa ga izgovori glasom svojim pred Licem Svevišnjega. I neka prostruji blagi lahor, i neka bude tišina nijema dok Bog sluša svoga Slugu. A srca neka nam budu mirna, skrušena i bijela za doček Milosti koju nam prosiš.

Tvoja Marija

Prema predloženom rasporedu posmrtnih obreda na
četvrtjim mjesecima godine posmrtni ostaci u članskoj
ili zemljanoj urni prevezeti u mjesto svete poslike smrtnice
za svetodanje, on mlinčićom voziti i kada održati sv. svitak
čas za svećenika. Uzveću se u mjestu smrtnice.

**Pred nama su pošli u vječnost
štovatelji o. Antića:**

Marija Dorčić – Baška

Ljuboslava Pavković – Zagreb

Marica Radošević – Zagreb

Vinko Krolo – Kamensko – Zagreb

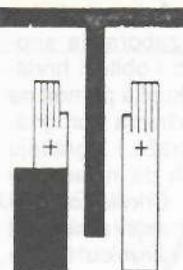
Luka Gulić – Gljev (Ž. Gala)

Drina Škunca r. Borić – Zagreb

Marko Latinac – Trilj

o. fra Tomislav Goreta – Berlin (Šibenik)

Nevenka Goluža, r. Borić – Sarajevo

**GOSPODINE
UDJELI IM
POKOJ VJEĆNI!**

U SPOMEN ŠTOVATELJU OCA ANTIĆA O. FRA PIJO FRŽOP

Fra Pio Budislav Fržop rođen u Vodicama kod Šibenika 8. 9. 1909. u veoma pobožnoj hrvatskoj obitelji, koja je svojoj brojnoj djeci najprije davala kršćansku ljubav i svijest prema Bogu i bližnjemu, a uz to i svijest odgovornosti prema domovini Hrvatskoj. Nakon osnovne škole uglavnom će svi poći na dalju visoku i stručnu obrazovanost i fakultetsku naobrazbu, a fra Pio (Budislav) završit će franjevačku klasičnu gimnaziju u Sinju, teologiju u Makarskoj i studij hrvatskog jezika u Zagrebu, nakon čega će postati kao mladi franjevac gimnazijskim profesorom hrvatskog jezika na franjevačkoj klasičnoj gimnaziji u Sinju, gdje će svojom franjevačkom asketskom pojmom, pobožnošću i znanjem ulijevati mladim sjemeništarcima u duše žarku želju za redovničkim – svećeničkim pozivom u duhu siromašnog sv. Franje iz Asiže, a uz to i ljubav prema svome hrvatskom narodu. Fra Pio svojim vlastitim primjerom odmah na početku svoga svećeničkog rada odgaja nove generacije svoje mlade franjevačke srubraće, dajući im primjer vlastite molitve i pokore, dok će mu hrvatski jezik, koji će mu biti

**Vodice (k. Šibenika), 8. 09. 1909.
+ München, 21. 12. 1991.
Šibenik, 28. 12. 1991.**

znanstveno i zaljubljeno područje rada i života na kojem će zaorati duboku brazdu svoga franjevaštva i hrvatstva, postati žarište prave ljubavi za sveopćim osjećajem žive svijesti hrvatskog osjećanja sve do smrti.

Prestankom hrvatske države iz Drugoga svjetskog rata o. fra Pio u tjeskobi ostavlja Domovinu i bježi u slobodi svijet Europe da što više pomogne svoj hrvatskoj braći koja su emigrirala, kao i onima koji su ostali na potlačenoj hrvatskoj grudi. Živeći kao velik pokornik, isposnik i kao pobožan propovjednik i is-

povjednik u Italiji, Španjolskoj, Švicarskoj, Austriji i Njemačkoj, nikada ne zaboravlja siromašne hrvatske izbjeglice, kao i obitelji hrvatskih zatvorenika u domovini. Skuplja pomoć na sve strane, dijeli i šalje siromašnima i proganima, i to sve do smrti, a pomaže i izgradnju novih crkava i popravke starih da nikada ne zaboravi karitativne ustanove Crkve kod Hrvatā, a njemu će biti dovoljan franjevački habit (odijelo) i sandale uz brevijar i krunicu što će svakoga dana u dubokoj poniznosti moliti na putovanju, na hodočašćima, u raznim svetišta gdje će s dubokom vjerom, ljubavlju i pobožnošću danima, tjednima i mjesecima ispovjedati i voditi duše k Bogu po sakramantu pokore. Osnivat će svoje molitvene skupine u Švicarskoj, Austriji i Njemačkoj kojima će biti duhovni vođa i uzor u pobožnosti prema Majci Božjoj i Presvetom Srcu Isusovu, a kod svih će posebno širiti i gajiti neprestanu molitvu sv. krunice i pobožnosti prvih petaka. Posljednja njegova molitvena grupa bijaše od 1986. u centralnoj župi Linza (Austrija), koju je vodio sve do svoje smrti (21. 12. 1991) koja ga je nenadano posjetila u franjevačkom samostanu St. Gabriel u Münchenu gdje je dovršio svoju plemenitu borbu, vjeru sačuvao i gdje mu je Gospodin pripravio vjenac pravednosti.

Uvijek intelektualno vedar i smiren, duhovit u društvu i razgovorima, ljudski i franjevački neposredno jednostavan, blag i topao s krunicom i brevijerom, bez ikakvih dokumenata (putnice i osobne karte), jer nije želio imati ničije državljanstvo osim hrvatskog, prelazio je sve granice bez problema. Njegova franjevačka pojавa, visoki stas, košutnjavost, ispačenost i duge brade kao Mojsije i bosonog poput starozavjetnih proroka ublaživali su svu oštrinu carinskih zakona i prijelaza. Takav se nije pojavljivao na granicama europskih država, a provajedao je na talijanskom, španjolskom, francuskom i njemačkom jeziku.

Kao pobožan franjevac-redovnik mogao je često i dugotrajno moliti, razmišljati, meditirati, jer bijaše velik pokornik kroz cijeli život, što se doznao i po njegovu krevetu na kojem je pod plahtama držao dva oštora i osrednja kamena na kojima je ležao da i kod počinka ne zaboravi na pokoru i trpljenje za svoj hrvatski narod, kao i na one koje je duhovno vodio i za koje se molio.

Njegov lik i mojsijevski izgled neće iščeznuti ni iz uspomene Vicepostulature sluge Božjega oca Ante Antića, jer je o. fra Pio, kao štovatelj Sluge Božjega, ne samo mnogo molio i bio pobožan dobrom ocu Antiću, nego je kod Austrijanaca, Nijemaca i Švicaraca širio i glas o svetosti oca Antića. Na slici Sluge Božjega tiskao je i objavio na njemačkom jeziku kratak Antićev svetački život i molitvu za beatifikaciju i kanonizaciju o. fra Ante, a svakoga dana mu se obraćao njegovu zagovoru za mir i slobodu Hrvatske.

Bio je uvijek duhovno svjež i uvijek prepun planova, cijenio je sve što je dar Duha, molitve i pokore, sve je u duši volio i želio spasiti, i one s kojima se slagao i one s kojima se sporio. Njegovi mlini molitelji u Linzu, koji se osjećaju njegovim pravim učenicima u molitvenom životu, sigurno bijahu najviše pogodeni njegovom smrću i makar su željeli da bude pokopan u Linzu, ipak je svježi grob oca fra Pija po njegovoj želji ostvaren bio (28. 12. 1991) na hrvatskom tlu u Krešimirov kraljevskom gradu Šibeniku.

O. Pio će objaviti, kao gorljivi apostol Crkve i hrvatskog naroda na talijanskom jeziku djelo: „INCHIESTA IN CROAZIA“ (Marchirolo 1979) na 82 str., a na njemačkom jeziku dva djela: „KÖNIGEN DES FRIEDENS“ (Frankfurt a. M. 530 str.) i „DIE TRAGÖDIE KROATIENS“ (München 1990 na 759 str.) o mukotrpnoj povijesti svog hrvatskog naroda.

Neka mu je u Gospodinu vječna nagrada i blaženstvo svetih.

VT

MILODARIU FOND ZA VICEPOSTULATURU I TROŠAK BEATIFIKACIJE

Marija Milašin – Zagreb (300); Terezija Malić – Zagreb (300); Katica Gledec – Zagreb (300); Obitelj Borović – Zagreb (400); Marija Radić – Zagreb (200); Anka Tomljenović – Zagreb (300); Anica Zidarić – Zagreb (100); Mirko Sambunjak – Zagreb (200); Ružica Đureković – Zagreb (200); Magdalena Crevar – Zagreb (200); Danica Majetić – Zagreb (100); Janja Kolar – Zagreb (100); Jospia Živičnjak – Zagreb (400); Štefica Živičnjak – Zagreb (100); Miljenka Damić – Metković (300); Šlogar Katica – Zagreb (300); N.N. – Kaštel Stari (1.000); Jasna Gjenero – Dubrovnik (600); Josip Stošić – (500); Stipe Barišić – Zagreb (5.000); Antun Pažitka – Zagreb (1.000); Bernard Barać – Pula (1.500); Vjekoslava Vrcan – Makarska (1.000); Marija Šošić – Brela (500); Jozefina Ptičar – Frankfurt (50 DM); Žarko Brzić – Zadar (300); Meilena Brizar – Zagreb (2.000); Mendi Meira – Zagreb (400); Zora Blašković – Rijeka (100); Uršula Rašić – Rijeka (100); Ankica Milić – Šibenik (500); O. fra Tomislav Duka – Zagreb (5.000); O. Duško Džimbek – Mettman (100 DM); O. Ante Meleš – Freising (200 DM); O. Vjenceslav Glibotić – München (50 DM); O. Nediljko Beken – Darmstadt (100 DM); O. Mirko Marić – München (700 DM); O. Stjepan Maleš – Ebersberg (100 DM); O. Tihomir Grgat – Rüsselsheim (500 DM); O. Stjepan Pavić – München (100 DM); O. Stanko Mandac – Frankfurt (200 DM); O. Stanko Dotur – Mainz (500 DM); O. Petar Gulić – München (150 DM); č. ss. Franjevke od Bezgrešne – Mü-Neue Perlach (200 DM); Ptičar Jozefina – Frankfurt (50 DM); O. Bernardo Dukić – Frankfurt (100 DM); Rosa Samardžić – München (100 DM); Pavka Kotarac – München (100 Dm); č. s. Fatima Krščović – Hagen (100 DM); Ante Budimir – Frankfurt (100 DM).

Svima gore spomenutima darovateljima, kao i onima koji nisu željeli da im se imena objave, Vicepostulatura od srca zahvaljuje.

NOVE KNJIGE

Fra Mario Jurišić, O. FRA ANTE ANTIĆ – SLUGA BOŽJI – U USPOMENAMA IZ MAKARSKOG PRIMORJA, Knjižnica Vicepostulature i glasila „Dobri otac Antić”, knj. 26, Zagreb, 1992, str. 128.

Uz ta svjedočanstva vjernih svjedoka, knjižica donosi POSVETU ŽIVOTA ZA POVJERNU BRAĆU (1926), IZVATKE (CITATE) IZ DJELIĆA ANTIĆEVIH PISAMA, njegov spis DUŠI KOJA ŽELI BITI ŽRTVA LJUBAVI ISUSOVE i nekoliko njegovih pisama: SVOM DUHOVNOM VODI (ispovjedniku), DUHOVNOM SINU (svećeniku u akciji), KRŠĆANSKOJ MAJCI (duhovnoj kćeri), ČASNOJ SESTRI (duhovnoj kćeri) STUDENTU (kojeg vodi u duhovnom životu) i KLERIKU–BOGOSLOVU (pred mlađu misu). Po tom djeliću iz njegove bogate ostavštine lako se može uočiti veliki plamen Antićeva srca i uma, kakvim je duhovnim stazama i vrhuncima – puna ljubavi i žrtve – hodala i uspinjala se duša Sluga Božjega za predivan uzor našemu današnjem kršćanskom životu.

Knjižnica sadrži i više fotografija s dužim ili kraćim potpisima (legendama) koje slikovnošću prirode i mjesta govore svakoj duši o neprestanoj težnji Antićeva srca za što evanđeoskim i savršenijim kršćanskim životom. Cijeli opis knjižnice je tako živ i privlačan da se lako čita s iskrenom ugodnošću i korišću za uspješniji rast u življjenju sv. vjere. Jedan naš vrhunski teolog o njoj se najkraće izrazi: „Pravi biser za dušu i upoznavanje o. Antića.“

Ovo je 26. knjižnica Vicepostulature, a možemo reći 22. životopis o dobrom ocu Antiću koji je napisan nakon njegove blažene smrti; istinski znak da bijaše čovjek, svećenik–franjevac s izvanrednim životom i radom u vinogradu Gospodnjem.

Cijena 200 HRD. Narudžbe prima: VICEPOSTULATURA, 41000 Zagreb, Vrbanićeva 35.

I NA ČEŠKI JEZIK

Kratki životopis o ocu Antiću NAŠ DOBRI FRA ANTE od autora dr. Damića, koji je objavljen u dane Mariološkog i Marijanskog kongresa u Zagrebu, preveden je od cijenjene češke spisateljice Jane Mihalikove na češki jezik da se glas svetosti Sluge Božjega proširi i u češkom narodu za sve veće štovanje našega dobrog o. Antića. Njezin je prijevod već u pripremi za tisak i životopis će uskoro biti objelodanjen u Pragu. Priprema se i prijevod toga životopisa i na slovački i ruski jezik.

Tom životopisu, uz svoj biskupski blagoslov, nadodat će praški biskup i svoje preporuke da češki narod upozna glas o svetosti oca Antića i da ga štuje i zaziva za svoje duhovne, vjerske i životne potrebe. Time će, uz sveti život SV. JANJE PRAŠKE, Česima zasjati u punoj kršćanskoj ljepoti i evanđeoski život našega sluge Božjega oca Ante Antića.

I životopis „UN SERVO BUONO E FEDELE – DOBRI I VJERNI SLUGA“ na talijanskom jeziku o našem sluzi Božjem ocu Antiću bit će značajan, koristan i vrijedan za vjernike Talijane. Napisao ga je P. Matteo Cuccari, jedan od najboljih poznatatelja lika, djela i karizmi Sluge Božjega. Životopis namjeravamo prevesti i objaviti na našem hrvatskom jeziku u prigodi 100. obljetnice rođenja o. fra Ante Antića.

Kakav odmor traži Sluga Božji?

Koliki će se ljudi, kolike žene, mladi, djeca... i ove godine, kad nam je domovina Hrvatska u ratu a narod u progonstvu, žalosti i bez krova nad glavom, pobrinuti samo za svoj godišnji odmor, komfor? Da se za to brinu i na to misle pravedno je, ali da su toliko već time zaokupljeni (bolje reći opsjednuti), dok će nam braća i sestre ovoga ljeta biti bez svega: roditelji bez poginulih sinova i kćeri, djeca bez očeva i majki, a preko milijun potpunih siromaha i prognanika bez krova nad glavom, to je neshvatljivo, jalovo i neobično, nedostojno čovjeka.

Sva nastojanja da se ugodi samome sebi, napose hirovima tijela kao i maštanjima koja se nikada neće ostvariti, postizavaju samo bezvrijedna ograničenja – koja duboko godinama mogu krvariti u srcu – a od njih nikakve koristi nikome od takvog odmora. Što ti takav odmor koristi tijelu ako je u njemu nesretan duh – duša? On ne nosi i ne daje poleta i uspjeha u životu.

Radosni i pravi odmori dolaze samo po nutarnjoj svježini i lahora, Duha, rađaju se od neumornosti i rasta u duhovnom životu, a ostvaruju se pod milosnim sjajem pobožanstvenjenja duše. Oni su prijeko potrebnii svakom čovjeku, srcu i duši, i dovode nas k ljubavi i sreći s Bogom; ostavljaju duboke tragove zrelosti i ljepote života, a uvijek ih je tražio naš sluga Božji otac Ante Antić (*na slici s posljednjeg odmora na Vrhovcu kod čč. ss. sv. Križa*).

Potreba odmora je nuždan put koji mora voditi do odmora duše, a ona sve čini za rast u Bogu kao i za spas i dobro bližnjih u potrebama života; odmor duše je put k Bogu i dobru svojih najbližih. Nemojmo zaboraviti na takav odmor kakav je uvijek tražio dobri otac Antić.

Na ferijama držite se tako da u svemu bude sveta volja Božja. U razgovoru neka vlada prisutnost Božja, sveta jednostavnost, vedrina, istina, ljubav, i prema Bogu i bližnjemu, duhovna sloboda, odcijepljenost od same sebe i poštovanje svake osobe i tuđe ličnosti.

Zelim da se odmorite i osvježite i spremite na teški rad što Vas čeka ove godine. Blagoslivlje Vas duhovni otac.

Fra Ante Antić.

PISMO II/21
Zagreb–Vrhovac, 26. VIII. 64.